

КИТОБИ СЕЮМИ ПОДШОҲОН БОБИ ЯКУМ

Довуд бемаҷол мегардад.

1. Ва чун подшоҳ Довуд пир ва солхӯрда шуд, ҳарчанд болои ўро бо либосҳо мепӯшониданд, ў гарм намешуд.
2. Ва навкаронаш ба ў гуфтанд: «Бигзор барои оғои мо подшоҳ духтари бокирае ҷустуҷў намоянд, то ки вай ба ҳузури подшоҳ биистад, ва ба ў нигоҳубин кунад; ва бигзор вай дар оғӯши ту бихобад, то ки оғои мо подшоҳ гарм ша-вад».
3. Ва дар тамоми худуди Исроил духтари соҳибҷамоле ҷустуҷў намуданд, ва Абишаги шунаммиро ёфтанд, ва ўро назди подшоҳ оварданд.
4. Ва он духтар ниҳоятдараҷа соҳибҷамол буд, ва ў ба подшоҳ нигоҳубин мекард ва хизмати ўро ба ҷо меовард, вале подшоҳ бо ў хуфту хоб накардааст.

Адӯниё қасди ба даст овардани подшоҳӣ дорад.

5. Валекин Адӯниё ибни Ҳаҷчит ҳавобаландӣ намуда, гуфт: «Ман подшоҳӣ хоҳам кард». Ва барои худ аробаҳо ва саворонро муҳайё намуд, ва панҷоҳ шотир пешопеши ў медавиданд.
6. Ва падараш ўро ҳаргиз мазаммат намуда нагуфта буд: «Чаро чунин амал кардӣ?» Ва ў низ бағоят хушлиқо буд, ва модараш ўро баъд аз Абшолӯм зоида буд.
7. Ва ў бо Юоб ибни Саруё ва бо Абъётори коҳин ҳамза-бон гардида буд, ва онҳо ба Адӯниё мадад мерасониданд.
8. Вале Содӯки коҳин ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ ва Но-тони набӣ ва Шимъӣ ва Рей ва паҳлавононе ки назди До вуд буданд, Адӯниёро тарафдорӣ намекарданд.
9. Ва Адӯниё гӯсфандон ва говон ва парвориёнро назди санги Зӯхелет, ки пеши Эйн-Рӯҷел аст, забҳ намуд, ва ҳамаи бародаронаш, писарони подшоҳ, ва ҳамаи мардони Яҳудо, навкарони подшоҳро даъват намуд.

Муқобилияти Нотон ва Батшобаъ.

10. Валекин Нотони набӣ ва Баноё ва паҳлавонон ва бародараш Сулаймонро даъват накард.

11. Ва Нотон ба Батшобаъ, модари Сулаймон, сухан ронда, гуфт: «Оё нашнидаӣ, ки Адӯниё ибни Ҳаччит подшоҳ шудааст, ва оғои мо Довуд инро намедонад?»

12. Ва алҳол биё, ба ту машварат диҳам, то ки чони худат ва чони писарат Сулаймонро бираҳонӣ;

13. Рафта, назди подшоҳ Довуд даро ва ба ӯ бигӯ: "Эй оғоям подшоҳ, ту, охир, ба канизи худ қасам хӯрда гуфта будӣ, ки писарат Сулаймон баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ӯ бар тахти ман хоҳад нишаст. Пас, чаро Адӯниё подшоҳ шудааст?"

14. Инак, вақте ки ту ҳанӯз бо подшоҳ сухан ронӣ, ман ҳам аз паи ту даромада, бар суханонат илова хоҳам намуд».

15. Ва Батшобаъ назди подшоҳ ба ҳучраи хоб даромад; ва подшоҳ бағоят пир буд, ва Абишаги шунаммӣ хизмати подшоҳро ба ҷо меовард.

16. Ва Батшобаъ ҳам шуда, ба подшоҳ сачда бурд. Ва подшоҳ гуфт: «Туро чӣ лозим аст?»

17. Вай ба ӯ гуфт: «Эй оғоям, ту ба канизи худ ба Худованд Худои худ қасам хӯрда будӣ, ки "писарат Сулаймон баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ӯ бар тахти ман хоҳад нишаст".

18. Ва алҳол, инак, Адӯниё подшоҳ шудааст, ва ту, эй оғоям подшоҳ, инро намедонӣ.

19. Ва ӯ говон ва парвориён ва гӯсфандони зиёде забҳ карда, ҳамаи писарони подшоҳ, ва Абъётори коҳин ва Юоби сарлашқарро даъват намудааст, вале бандаат Сулаймонро даъват нанамудааст.

20. Ва алҳол, эй оғоям подшоҳ, чашмони тамоми Исроил сӯи туст, то ба онҳо маълум намоӣ, ки баъд аз оғоям подшоҳ кист, ки бар тахти ту хоҳад нишаст.

21. Вагар на, чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чун оғоям подшоҳ бо падарони худ бихобад, ман ва писарам Сулаймон айбдор ҳисоб хоҳем ёфт».
22. Ва инак, ҳанӯз вай бо подшоҳ сухан меронд, Нотони набӣ ҳам омад.
23. Ва ба подшоҳ хабар дода, гуфтанд: «Инак Нотони набӣ». Ва ӯ назди подшоҳ даромад, ва рӯ бар замин ҳам шуда, ба подшоҳ сачда бурд.
24. Ва Нотон гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, оё ту гуфтай, ки "Адӯниё баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ӯ бар тахти ман хоҳад нишаст" ?
25. Зеро ки вай имрӯз фурӯд омада, говон ва парвориён ва гусфандони зиёдеро забҳ кардааст, ва ҳамаи писарони подшоҳ ва сардорони лашкар ва Абъётори коҳинро даъват намудааст, ва инак, онҳо ба ҳузури вай мехӯранд ва менӯшанд, ва мегӯянд: "Зинда бод подшоҳ Адӯниё!"
26. Валекин мани бандаат ва Содӯқи коҳин ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ ва бандаат Сулаймонро даъват нанамудааст.
27. Агар ин кор аз ҷониби оғоям подшоҳ содир шуда бо-шад, пас чаро ба бандаи худ маълум накардӣ, ки баъд аз оғоям подшоҳ кист, ки бар тахти ӯ биншинад?»
28. Ва подшоҳ Довуд ҷавоб гардонида, гуфт :«Батшобаъро назди ман бихонед». Вай назди подшоҳ даромад, ва ба ҳузури подшоҳ истод.
29. Ва подшоҳ қасам хӯрда, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худо-ванде ки ҷони маро аз ҳар тангӣ раҳо кардааст!
30. Чунон ки ман барои ту ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрда гуфтаам, ки писарат Сулаймон баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ӯ бар тахти ман ба ҷои ман хоҳад нишаст, ончунон ман имрӯз ба амал хоҳам овард».
31. Ва Батшобаъ рӯ бар замин ҳам шуда, ба подшоҳ сачда бурд, ва гуфт: «Оғоям подшоҳ Довуд то абад зинда бод!»
32. Ва подшоҳ Довуд гуфт: «Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ва Баноё ибни Еҳӯёдоъро назди ман бихонед». Ва онҳо ба ҳузури подшоҳ даромаданд.

33. Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Бандагони оғои худро ҳам-роҳи худ бигиред, ва писарам Сулаймонро бар хачири ман савор кунед, ва ўро назди Ҷайхун фуруд оваред.

34. Ва бигзор Содўқи коҳин ва Нотони набӣ ўро дар он ҷо ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намоянд; ва шох навозед, ва бингӯед: "Зинда бод подшоҳ Сулаймон!"

35. Ва аз ақибӣ ў бароед, то ки ў омада, бар тахти ман биншинад; ва ў ба ҷои ман подшоҳ хоҳад шуд; ва ман ўро амр мефармоям, ки бар Исроил ва бар Яхудо раис бошад».

36. Ва Баноё ибни Ехўёдоъ ба подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфт: «Омин! Бигзор Худованд Худои оғоям подшоҳ низ чунин гўяд!

37. Чунон ки Худованд бо оғоям подшоҳ буд, бигзор ончунон бо Сулаймон низ бошад, ва тахти ўро аз тахти оғоям подшоҳ Довуд бузургтар гардонад!»

38. Ва Содўқи коҳин ва Нотони набӣ ва Баноё ибни Ехўёдоъ ва каритиён ва фалитиён фуруд омада, Сулаймонро бар хачири подшоҳ Довуд савор карданд, ва ўро назди Ҷайхун бурданд.

Сулаймон ба подшоҳӣ тадҳин карда шуд.

39. Ва Содўқи коҳин шоҳи равғанро аз хайма гирифта, Сулаймонро тадҳин намуд. Ва шох навохтанд, ва тамоми қавм гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ Сулаймон!»

40. Ва тамоми қавм аз ақибӣ ў баромаданд, ва қавм най ме-навохтанд, ва бағоят шодӣ мекарданд, ба тавре ки замин аз овозашон мекафид.

Адўниё ба подшоҳ, итоат менамояд.

41. Ва Адўниё ва ҳамаи даъватшудагоне ки бо ў буданд, ҳамин ки аз хўрдан фориғ шуданд, инро шуниданд; ва Юоб садои шоҳро шунида, гуфт: «Садои шаҳри пуризтироб аз чӣ сабаб аст?»

42. Ҳанӯз ӯ сухан меронд, инак, Йӯнотон ибни Абъётори коҳин омад; ва Адӯниё гуфт: «Биё, ки ту марди амин ҳастӣ ва муждаи нек меоварӣ».
43. Ва Йӯнотон ба Адӯниё ҷавоб гардонида, гуфт: «Ба ҳеч вачҳ, зеро оғои мо, подшоҳ Довуд, Сулаймонро подшоҳ гардонидааст;
44. Ва подшоҳ Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ ва каритиён ва фалитиёнро бо ӯ фиристодааст; ва ӯро ба хачири подшоҳ савор кардаанд;
45. Ва Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ӯро дар Ҷайхун ба подшоҳӣ тадҳин намудаанд, ва аз он ҷо шодикунон баромадаанд, ва шаҳр ғулғула бардоштааст; ҳамин аст садое ки шумо шунидаед;
46. Ва Сулаймон низ бар тахти подшоҳӣ нишастааст;
47. Ва бандагони подшоҳ низ барои табрик кардани оғои мо подшоҳ Довуд омада, гуфтанд: "Бигзор Худо номи Сулаймонро аз номи ту хубтар созад, ва тахти ӯро аз тахти ту бузургтар гардонад". Ва подшоҳ бар бистари худ сачда бурдааст;
48. Ва подшоҳ низ чунин гуфтааст: "Муборак аст Худо-ванд Худои Исроил, ки имрӯз касеро, ки бар тахти ман менишинад, ба ман додааст, ва чашмони ман инро меби-над!"»
49. Ва ҳамаи даъватшудагоне ки назди Адӯниё буданд, ба ҳарос афтада бархостанд, ва ҳар кас ба роҳи худ рафт.
50. Ва Адӯниё аз Сулаймон ҳаросон шуда, бархост, ва рафта, шохҳои қурбонгохро гирифт.
51. Ва ба Сулаймон хабар дода, гуфтанд: «Инак, Адӯниё аз подшоҳ Сулаймон метарсад, ва инак, ӯ шохҳои қурбон-гохро гирифта, мегӯяд: "Бигзор подшоҳ Сулаймон имрӯз ба ман қасам хӯрад, ки бандаи худро ба шамшер нахоҳад кушт"».
52. Ва Сулаймон гуфт: «Агар ӯ росткор гардад, як мӯяш бар замин нахоҳад афтод, вале агар бадие дар ӯ ёфт шавад, хоҳад мурд».

53. Ва подшоҳ Сулаймон фиристод, ва ӯро аз қурбонгоҳ фурӯд оварданд, ва ӯ омада, ба подшоҳ Сулаймон сачда бурд, ва Сулаймон ба ӯ гуфт: «Ба хонаи худ бирав».

БОБИ ДУЮМ

Васияти Довуд ба Сулаймон.

1. ВА айёми фавти Довуд наздик омад, ва ӯ ба писари худ Сулаймон васият карда, гуфт:
2. «Ман ба роҳи тамоми аҳли замин меравам, пас ту қави-дил ва мард бош.
3. Ва амри Худованд Худои худро ба ҷо оварда, бо роҳ-ҳои ӯ равона шав, фароизи ӯ, аҳкоми ӯ ва дастурҳои ӯ ва шаҳодоти ӯро, чунон ки дар Тавротии Мусо навишта шудааст, риоя нам, то дар ҳар коре ки мекуни ва ба ҳар ҷое ки рӯ меоварӣ, комъёб гарди,
4. То ки Худованд каломии Худро, ки дар ҳақиқи ман ба забон рондааст, ба ҷо оварад, яъне гуфтааст: "Агар писаро-нат роҳи худро риоя намуда, бо тамоми дили худ ва бо та-моми ҷони худ ба ҳузури Ман бо ростӣ рафтор кунанд, ба яқин касе аз насли ту аз болои тахти Исроил маҳв нахоҳад шуд".
5. Ва низ он чиро, ки Юоб ибни Саруё ба ман кард, яъне он чиро, ки ӯ дар ҳақиқи ду сарлашқари Исроил, — дар ҳақиқи Абнир ибни Нир ва Амосо ибни Ётар, — кард, ту ме-до-ни: ӯ онҳоро кушта, хуни ҷангро дар вақти сулҳ рехт, ва ка-марбандеро, ки ба камараш дошт, ва кафшero, ки ба пой-ҳояш буд, ба хуни ҷанг олуда кард.
6. Пас, бар тибқи ҳикмати худ амал нам, ва намон, ки мӯи сафедаш ба саломатӣ ба гӯр фурӯд ояд.
7. Валекин ба писарони Барзилои ҷилъодӣ эҳсон нам, ва бигзор онҳо дар миёни касоне бошанд, ки дар сари суф-раи ту хӯрок мехӯранд, зеро ки онҳо ба ман ҳамин тавр наздик шуда буданд, вақте ки аз дасти бародарат Абшолӯм рӯ ба гурез овардам.

8. Ва инак, Шимъй ибни Черои бинъёминй, ки аз Бахурим аст, назди ту мебошад, ва ӯ маро, дар рӯзе ки ба Маҳаноим мерафтам, бо дашномҳои сахт дашном дода буд; вале ӯ ба пешвози ман назди Урдун омад, ва ман барои ӯ ба Худо-ванд қасам хӯрда гуфтам, ки "туро бо шамшер нахоҳам кушт"
9. Ва алҳол ту ӯро бегуноҳ ҳисоб накун, зеро ки ту марди хирадманд ҳастӣ, ва медонӣ, ки ба ӯ чӣ коре бикунӣ, то ки мӯи сафедашро хунолуд гардонида ба гӯр фуруд оварӣ».

Фавти Довуд.

10. Ва Довуд бо падарони худ хобид, ва дар шаҳри Довуд дафн карда шуд.
11. Ва айёме ки Довуд бар Исроил подшоҳӣ кард, чил сол буд: дар Ҳебрӯн ҳафт сол подшоҳӣ кард, ва дар Ерусалим сию се сол подшоҳӣ кард.

Подшоҳии Сулаймон.

12. Ва Сулаймон бар тахти падараш Довуд нишаст, ва салтанати ӯ бағоят мустаҳкам гардид.
13. Ва Адӯниё ибни Ҳаччит назди Батшобаъ, модари Сулаймон, омад. Вай гуфт: «Оё ба саломатӣ омадаӣ?» Ва ӯ ҷавобан гуфт: «Ба саломатӣ».
14. Ва ӯ гуфт: «Ба ту сухане дорам». Вай гуфт: «Бигӯ».
15. Ва ӯ гуфт: «Ту медонӣ, ки салтанат ба ман тааллуқ дошт, ва тамоми Исроил рӯи худро сӯи ман нигаронида буданд, ки ман подшоҳ шавам; валекин салтанат аз ман рӯй гардо-нида, аз он бародарам шуд, зеро ки он аз ҷониби Худованд насиби ӯ гардидааст.
16. Ва алҳол ман илтимосе аз ту дорам, хоҳиши маро рад на-кун». Вай ба ӯ гуфт: «Бигӯ».
17. Ва ӯ гуфт: «Лутфан, ба подшоҳ Сулаймон бигӯ,— зеро ӯ хоҳиши туро рад нахоҳад кард, — ки Абишаги шунаммиро ба ман ба занӣ бидиҳад».

18. Ва Батшобаъ гуфт: «Хуб шудааст; ман дар бораи ту ба подшоҳ сухан хоҳам гуфт».

19. Ва Батшобаъ назди подшоҳ Сулаймон омад, то ки ба ӯ дар бораи Адӯниё сухан гӯяд. Ва подшоҳ ба пешвози вай бархоста, ба вай сачда бурд, ва бар тахти худ нишаст. Барои модари подшоҳ низ тахте гузоштанд, ва вай аз тарафи ростии ӯ нишаст,

20. Ва гуфт: «Як илтимоси хурде ман аз ту дорам, хоҳиши маро рад накун». Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Бигӯ, эй модарам, зеро ки ман хоҳиши туро рад нахоҳам кард».

21. Вай гуфт: «Изн бидеҳ, ки Абишаги шунаммиро ба бародарат Адӯниё ба занӣ бидиҳанд».

22. Ва подшоҳ Сулаймон ба модараш ҷавоб гардонида, гуфт: «Чаро ту Абишаги шунаммиро барои Адӯниё илтимос мекуни? Пас, салтанатро низ барои вай илтимос кун, ки вай бародари калонии ман аст, — ҳам барои вай, ҳам барои Абъётори коҳин ва ҳам барои Юоб ибни Саруё».

23. Ва подшоҳ Сулаймон ба Худованд қасам хӯрда, гуфт: «Худо ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар Адӯниё ин суханро ба зарари чони худ нагуфта бошад!»

24. Ва алҳол қасам ба ҳаёти Худованде ки маро мустаҳкам намуда ва бар тахти падарам Довуд нишонид ва хонае ба-рои ман, чунон ки гуфта буд, барпо кардааст, — худи имрӯз Адӯниё бояд бимирад!»

25. Ва подшоҳ Сулаймон Баноё ибни Еҳӯёдоъро фиристод, ки вай ӯро зарба зад, ва ӯ мурд.

Абъётор аз қаҳонат маҳрум гардид.

26. Ва подшоҳ ба Абъётори коҳин гуфт: «Ба киштзори худ ба Анотӯт бирав, зеро ту сазовори қатл ҳастӣ, вале имрӯз туро нахоҳам кушт, чунки ту сандуки Худованди Парварди-горро ба ҳузури падарам Довуд бардоштаӣ, ва дар ҳамаи азиятҳои падарам азият кашидай».

27. Ва Сулаймон Абъёторро аз қаҳонати Худованд бадар ронд, то каломи Худовандро, ки дар ҳаққи хонадони Элӣ дар Шилӯ гуфта буд, ба амал оварад.

Гурехтани Юоб ва фавти ӯ.

28. Овозаи ин ба гӯши Юоб расид, — дар сурате ки Юоб ба тарафи Адӯниё моил шуда буд, вале ба тарафи Абшо-лӯм моил нашуда буд, — ва Юоб ба хаймаи Худованд гурехта, шохҳои қурбонгоҳро гирифт.

29. Ва ба подшоҳ Сулаймон хабар расониданд, ки Юоб ба хаймаи Худованд гурехтааст, ва инак назди қурбонгоҳ мебошад. Ва Сулаймон Баноё ибни Еҳӯёдоъро фиристода, гуфт: «Рафта, ӯро зарба зан».

30. Ва Баноё назди хаймаи Худованд омада, ба ӯ гуфт: «Подшоҳ чунин гуфт: "Баро!"» Ва ӯ гуфт: «Не, балки дар ин ҷо меҳоҳам бимирам». Ва Баноё ба подшоҳ хабар расонида, гуфт: «Юоб чунин сухан ронд, ва ба ман чунин ҷавоб дод».

31. Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Аз рӯи гуфтаи ӯ амал намо, ва ӯро зарба зада, дафн кун, ва хуни ноҳаққеро, ки Юоб рехта буд, аз ман ва аз хонадони падарам дур соз.

32. Ва бигзор Худованд хуни ӯро бар сари худи ӯ баргардонад, барои он ки ӯ ба ду шахсе ки аз ӯ одилтар ва не-кӯтар буданд, зарба расонида, онҳоро бо шамшер кушт, ва падарам Довуд аз ин беҳабар буд, яъне: Абнир ибни Нирро, ки сарлашқари Исроил буд, ва Амосо ибни Ётарро, ки сарлашқари Яхудо буд;

33. Ва бигзор хуни онҳо бар сари Юоб ва бар сари насли ӯ ба сурати абадӣ баргардад, вале барои Довуд ва наслаш ва хонадонаш ва тахташ осоиштагӣ аз ҷониби Худованд то абад бошад!»

34. Ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ баромада, ӯро зарба зад, ва ӯро кушт; ва ӯ дар хонааш, ки дар биёбон буд, дафн карда шуд.

Баноё — сарлашқар. Содӯқ — қоҳин.

35. Ва подшоҳ Баноё ибни Ехӯёдоъро ба чои ӯ бар лаш-кар таъин кард; ва подшоҳ Содӯқи коҳинро ба чои Абъётар таъин намуд.

36. Ва подшоҳ фиристода, Шимъиро даъват намуд ва ба ӯ гуфт: «Барои худ хонае дар Ерусалим бино карда, дар он чо сокин шав, ва аз он чо ба ҳеҷ тараф берун нарав.

37. Ва дар рӯзе ки ту берун рафта, аз наҳри Қидрӯн бигзарӣ, яқинан бидон, ки хоҳӣ мурд, ва хунат бар сари худат хоҳад буд».

Қатли Шимъӣ.

38. Ва Шимъӣ ба подшоҳ гуфт: «Ин сухан хуб аст; чунон ки оғоям подшоҳ гуфтааст, бандаат ончунон амал хоҳад кард». Ва Шимъӣ айёми зиёде дар Ерусалим иқомат намуд.

39. Вале баъд аз гузаштани се сол чунин воқеъ шуд, ки ду навқари Шимъӣ назди Окиш ибни Маако, подшоҳи Қат, гурехтанд; ва ба Шимъӣ хабар дода, гуфтанд: «Инак, навқаронат дар Қат мебошанд».

40. Ва Шимъӣ бархоста, харашро зин кард, ва ба Қат назди Окиш рафт, то ки навқаронашро ҷустуҷӯ намояд, ва Шимъӣ рафта, навқаронашро аз Қат овард.

41. Ва ба Сулаймон хабар расид, ки Шимъӣ аз Ерусалим ба Қат рафтааст, ва баргаштааст.

42. Ва подшоҳ фиристода, Шимъиро даъват намуд, ва ба вай гуфт: «Туро, охир, ба Худованд қасам додам, ва ту-ро огоҳ намуда, гуфтам: "Дар рӯзе ки берун рафта, ба ягон тараф равона шавӣ, бидон, ки яқинан хоҳӣ мурд". Ва ту ба ман гуфтӣ: "Ин сухан, ки шунидам, хуб аст".

43. Пас, чаро қасами Худованд ва амреро, ки ба ту фар-мудам, риоя накардӣ?»

44. Ва подшоҳ ба Шимъӣ гуфт: «Тамоми бадиеро, ки дар ҳаққи падарам Довуд кардаӣ, ту медонӣ, ва дилат аз он хабар дорад; ва Худованд он бади туро ба сарат баргардо-нидааст.

45. Ва подшоҳ Сулаймон муборак хоҳад буд, ва тахти Довуд ба ҳузури Худованд то абад устувор хоҳад монд».

46. Ва подшоҳ ба Баноё ибни Ехӯёдоъ амр фармуд, ва ӯ берун рафта, варо зарба зад, ва вай мурд. Ва салтанат дар дасти Сулаймон мустаҳкам гардид.

БОБИ СЕЮМ

Сулаймон бо фиръавн иттифоқ мебандад ва духтари ӯро ба занӣ мегирад.

1. Ва Сулаймон ба фиръавн, подшоҳи Миср, домод шуд, ва духтари фиръавнро гирифта, ба шаҳри Довуд овард, то даме ки сохтани хонаи худ ва хонаи Худованд ва хи-сори Ерусалимро гирдогирди он анҷом диҳад.

2. Аммо қавм ҳанӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд, зеро ки хонае ба исми Худованд то он айём бино наёфта буд.

3. Ва Сулаймон Худовандро дӯст дошта, мувофиқи фа-роизи падараш Довуд рафтор мекард, аммо ӯ низ бар балан-диҳо қурбонӣ мекард, ва бухур месӯзонид.

Овардани қурбониҳо бар Қибъӯн.

4. Ва подшоҳ ба Қибъӯн равона шуд, то ки дар он ҷо қурбонӣ кунад, зеро ки баландии аз ҳама бузургтар он ҷо буд; Сулаймон ҳазор қурбонии сӯхтанӣ бар он қурбонгоҳ овард.

Дуои Сулаймон.

5. Дар Қибъӯн Худованд ба Сулаймон дар хоби шаб зоҳир гардид, ва Худо гуфт: «Талаб намо, чӣ чизе ба ту би-диҳам».

6. Ва Сулаймон гуфт: «Ту ба бандаи Худ, ба падарам Довуд, эҳсонӣ азиме кардаӣ, азбаски ӯ ба ҳузури Ту бо ростӣ ва

адолат ва самимияти дил рафтор менамуд; ва ин эҳсони азимро барои ӯ нигоҳ дошта, ба ӯ писаре додӣ, то ки бар тахти ӯ биншинад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

7. Ва алҳол, эй Худованд Худои ман, Ту бандаи Худро ба чоӣ падарам Довуд подшоҳ кардӣ, валекин ман амради хурдсоле хастам, ки даробароро намедонам.

8. Ва бандаат дар миёни қавми Туст, ки баргузидаӣ, дар миёни қавми сершуморе ки онҳоро, ба сабаби бисъёриа-шон, на шумурдан мумкин аст, на ба ҳисоб овардан.

9. Пас, ба бандаи Худ дили бохирад ато намо, то ки қавми Туро доварӣ кунам, ва ба фарқи байни нек ва бад сар-фаҳм равам, зеро кист, ки ин қавми сершумори Туро доварӣ тавонад кунад?»

10. Ва ин ба назари Худованд писанд омад, ки Сулаймон ин чизро талабида буд.

11. Ва Худо ба ӯ гуфт: «Азбаски ту ин чизро талабидӣ, ва барои худ айёми дуру дароз талаб накардӣ, ва барои худ сарват талаб накардӣ, ва ҷони душманонатро талаб накардӣ, балки барои худ хирад талабидӣ, то ки инсофро фаҳм намоӣ, —

12. Инак, аз рӯи гуфтаи ту кардам; инак, ба ту дили пурҳикмат ва бохирад ато намудам, ба тавре ки пеш аз ту касе мисли ту набуд, ва баъд аз ту касе мисли ту нахоҳад ба майдон омад.

13. Ва низ он чиро, ки талаб накардӣ, яъне ҳам сарват ва ҳам ҷалолро ба ту ато намудам, ба тавре ки дар тамоми айёми ту касе мисли ту дар миёни подшоҳон нахоҳад буд.

14. Ва агар бо роҳҳои Ман рафтор карда, фароиз ва аҳкоми Маро риоя намоӣ, чунон ки падарат Довуд рафтор мекард, Ман айёми туро дуру дароз хоҳам гардонид».

15. Ва Сулаймон бедор шуд, ва инак хоб буд. Ва ба Ерусалим омада, пеши сандуқи аҳди Худованд истод, ва қурбониҳои сӯхтани баровард, ва қурбониҳои саломатӣ забх намуд, ва барои ҳамаи навкаронаш базм барпо кард.

Хирадмандии Сулаймон.

16. Он гоҳ ду зани зинокор назди подшоҳ омада, ба ҳу-зури ӯ истоданд.

17. Ва яке аз он занон гуфт: «Эй оғоям! Ман ва ин зан дар як хона сокин ҳастем; ва ман дар он хона назди вай зоидам.

18. Ва баъд аз зоиданам дар рӯзи сеюм ин зан низ зоид; ва мо бо ҳамдигар будем, каси бегонае бо мо дар хона набуд, фақат ҳар дуи мо дар хона будем.

19. Ва шабона писари ин зан мурдааст, чунки вай бар ӯ хобидааст.

20. Ва нисфи шаб вай бархоста, писари маро, вақте ки канизат дар хоб буд, аз пеши ман гирифтааст ва дар бағали худ гузоштааст, ва писари мурдаи худро дар бағали ман мондааст.

21. Ва субҳидам, вақте ки ман бархостам, то ки ба писа-рам сина диҳам, ва инак, ӯ мурда буд; валекин вақте ки пагоҳӣ ба ӯ синчакунон нигоҳ кардам, ва инак, ӯ писаре ки ман зоида будам, набуд».

22. Ва зани дигар гуфт: «Не, балки бачаи зинда писари ман ва бачаи мурда писари туст». Ва он зан гуфт: «Не, балки бачаи мурда писари ту ва бачаи зинда писари ман аст». Ва онҳо ба ҳузури подшоҳ ҳамин тавр сухан меронданд.

23. Ва подшоҳ гуфт: «Ин мегӯяд: "Ин бачаи зинда писари ман ва бачаи мурда писари туст". Ва он мегӯяд: "Не, балки бачаи мурда писари ту ва бачаи зинда писари ман аст"».

24. Ва подшоҳ гуфт: «Шамшере пеши ман биёред». Ва шамшере пеши подшоҳ оварданд.

25. Ва подшоҳ гуфт: «Бачаи зиндаро ба ду нима пора ку-нед, ва нисфашро ба яке ва нисфашро ба дигаре бидиҳед».

26. Ва зане ки бачаи зинда писараш буд, ба подшоҳ сухан ронд, зеро ки ба писараш раҳмаш омад, ва гуфт: «Эй оғоям! Ин бачаи зиндаро ба вай бидиҳед, ва ба ҳеч вачҳ ӯро

накушед». Валекин зани дигар гуфт: «Бигзор на аз они ман бошад, ва на аз они ту, — пора кунед!»

27. Ва подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфт: «Бачаи зиндаро ба он зан бидихед, ва ба ҳеч вачҳ ӯро накушед; вай модари ӯст».

28. Ва тамоми Исроил довариеро, ки подшоҳ ба амал оварда буд, шуниданд, ва аз подшоҳ тарсиданд, зеро диданд, ки хирадмандии илоҳӣ барои доварӣ кардан андаруни ӯст.

БОБИ ЧОРУМ

Сарварони Исроил, ки назди Сулаймон буданд.

1. Ва подшоҳ Сулаймон бар тамоми Исроил подшоҳ буд.
2. Ва сарвароне ки назди ӯ буданд, инҳоянд: Азаръё ибни Содӯқи коҳин;
3. Элихӯреф ва Ахиёд, писарони Шишо, котибон; Ехӯ-шофот ибни Ахилуд, вақоеънавис.
4. Ва Баноё ибни Ехӯёдоъ, сарлашкар; ва Содӯқ ва Абъётор, коҳинон.
5. Ва Азаръё ибни Нотон, сардори волиён; ва Зобуд ибни Нотони коҳин, дӯсти подшоҳ.
6. Ва Ахишор, нозири хона; ва Адӯниром ибни Абдо, сардори бочу хироч.
7. Ва Сулаймон дувоздаҳ волӣ бар тамоми Исроил дошт, ва онҳо подшоҳ ва хонадонашро бо хӯрокворӣ таъмин мекарданд: ҳар яке мебоист соли як моҳ бо хӯрокворӣ таъмин мекард.
8. Ва ин аст номҳои онҳо: ибни Хур — бар кӯҳи Эфроим;
9. Ибни Доқар — дар Моқас ва Шаалбим ва Байт-Шемеш ва Эйлуни Байт-Ҳонон;
10. Ибни Ҳосад — дар Аруббӯт; Сукӯҳ ва тамоми замини Ҳофар ба ӯ тааллуқ дошт;
11. Ибни Абинодоб — дар тамоми Нофат-Дӯр; Тофат бинти Сулаймон завҷаи ӯ буд.

12. Баано ибни Ахилуд — дар Таънок ва Мачиддӯ ва тамоми Байт-Шеон, ки дар наздикии Сортано, поёнтари Изреѝил аст, аз Байт-Шеон то Обил-Махӯло, то он тарафи Ёкемъом;
13. Ибни Чобар — дар Ромӯт-Чильод; деҳоти Ёир ибни Менашше, ки дар Чильод аст, ва ноҳияи Арчуб, ки дар Бошон аст, ба ӯ тааллуқ дошт, яъне шаст шаҳри калону ҳисордор бо ғалақаҳои мисин;
14. Аҳинодоб ибни Иддӯ — дар Маҳаноим;
15. Аҳимаас — дар Нафтолӣ; ӯ Босмат бинти Сулаймонро ба занӣ гирифта буд;
16. Баано ибни Ҳушой — дар Ошер ва Баолӯт;
17. Ехӯшофот ибни Форуаҳ — дар Иссокор;
18. Шимъӣ ибни Эло — дар Бинъемин;
19. Чобар ибни Урӣ — дар замини Чильод, ки замини Сихӯн, подшоҳи: амӯриён, ва Ёҷ, подшоҳи Бошон буд; ва ӯ ба танҳои воли дар он замин буд.
20. Яҳудо ва Исроил, ки мисли реги канори даръё сершумор буданд, меҳӯрданд ва менӯшиданд ва хурсандӣ мекарданд.
21. Ва Сулаймон дар тамоми мамлакатҳо, аз наҳри Фурот то замини фалиштиён, яъне, то сарҳади Миср салта-нат меронд; онҳо ҳадияҳо оварда ба Сулаймон тамоми айёми ҳаёти ӯ хизмат мекарданд.
22. Ва хӯроквории Сулаймон барои ҳар рӯз ба миқдори зерин буд: сӣ кӯр* гули орди гандум ва шаст кӯр орди дурушт;
23. Даҳ гови парворӣ, ва бист гов аз чарогоҳ, ва сад гӯсфанд, ба ғайр аз ғизолҳо ва оҳуҳо ва гавазнҳо ва мурғ-ҳои фарбеҳ.
24. Зеро ки ӯ бар тамоми замини он тарафи наҳр, аз Тиф-саҳ то Ғазза, бар ҳамаи подшоҳони он тарафи наҳр ҳукм-ронӣ мекард; ва барои ӯ гирдогирд, аз тамоми атрофаш сулҳу осоиштагӣ буд.

* 22. *Кӯр* — воҳиди андозаи чисмҳои пошхӯранда, ки ҳаҷ-маш ба 400 литр баробар буд.

25. Ва Яхудо ва Исроил, ҳар кас зери токи ангури худ ва зери дарахти анчири худ, аз Дон то Беэр-Шобаъ, дар та-моми айёми Сулаймон дар амният менишастанд.
26. Ва Сулаймон чил ҳазор охури асп барои аробаҳояш, ва дувоздаҳ ҳазор савора дошт.
27. Ва он волиён подшоҳ Сулаймон ва ҳамаи онҳоеро, ки ба суфраи подшоҳ Сулаймон тааллуқ доштанд, ҳар яке дар моҳд худ бо хӯроқворӣ таъмин менамуданд, ва намегузоштанд, ки чизе камӣ кунад.
28. Ва ҷав ва коҳ барои аспон ва хачирон ба маконе ки онҳо буданд, ҳар яке мувофиқи ўҳдадории худ, меоварданд.
29. Ва Худо ба Сулаймон ҳикмат ва хирадмандии бағоят зиёде ато намуда буд, ва фаровонии дониши ў мисли реги канори даръё буд.
30. Ва ҳикмати Сулаймон аз ҳикмати тамоми мардуми Шарқ, ва аз тамоми ҳикмати Миср зиёд буд.
31. Ва ў аз ҳамаи одамон, аз Эйтони эзроҳӣ ва аз писарони Моҳӯл — Ҳеймон ва Калкул ва Дардаъ — бохирадтар буд, ва номи ў дар миёни ҳамаи халқҳои гирду атроф шӯҳрат дошт.
32. Ва ў се ҳазор масал гуфтааст, ва ғазалҳояш ҳазор ва панҷто буд.
33. Ва ў дар бораи дарахтон сухан рондааст, — аз арзе ки дар Лубнон аст, то зүфое ки бар деворҳо мерӯяд; ва дар бораи чорпоён ва мурғон ва ҳашарот ва моҳиён сухан рондааст.
34. Ва аз ҳамаи қавмҳо барои шунидани ҳикмати Сулаймон меомаданд, — аз ҷониби ҳамаи подшоҳони замин, ки овозаи ҳикмати ў ба гӯшашон расида буд.

БОБИ ПАНЧУМ

Сулаймон барои сохтани маъбад тайёри мебинад.

1. ВА Ҳиром, подшоҳи Сӯр, навкарони худро назди Сулаймон фиристод, зеро шунида буд, ки ўро ба ҷои па-дараш ба подшоҳӣ тадҳин намудаанд; чунки Ҳиром ҳама вақт дӯсти Довуд буд.

2. Ва Сулаймон назди Ҳиром фиристода, гуфт:
3. «Ту медонӣ, ки падари ман Довуд натавонист хонае ба исми Худованд Худои худ бино кунад, ба сабаби ҷанги душманоне ки ӯро ихота менамуданд, то вақте ки Худованд онҳоро зери кафи пойҳои ӯ гузошт.
4. Вале алҳол Худованд Худои ман маро аз гирду атрофам оромӣ додааст: ҳеч монеае ва ҳеч мусибате нест.
5. Ва инак, ман ният дорам, ки хонае ба исми Худо-ванд Худои худ бино кунам, чунон ки Худованд ба падари ман Довуд сухан ронда, гуфтааст: "Писари ту, ки варо ба ҷои ту бар тахти ту хоҳам нишонид, хонае ба исми Ман бино хоҳад кард".
6. Ва алҳол амр фармо, ки барои ман арзҳо аз Лубнон бибуранд; ва навкарони ман ҳамроҳи навкарони ту хоҳанд буд, ва ман музди навкаронатро бар тибқи ҳар он чи бигӯӣ, ба ту хоҳам дод; зеро ту медонӣ, ки дар миёни мо касе нест, ки дар кори дарахтбурӣ мисли сидӯниён моҳир бошад».
7. Ва ҳангоме ки Ҳиром суханони Сулаймонро шунид, бағоят шод гардида, гуфт: «Муборак аст имрӯз Худованд, ки ба Довуд писари хирадманде бар ин қавми сершумор ато намудааст!»
8. Ва Ҳиром назди Сулаймон фиристода, гуфт: «Он чи назди ман фиристодӣ, шунидам; ман тамоми хоҳиши туро дар бораи дарахтони арз ва дарахтони сарв ба амал хоҳам овард.
9. Навкарони ман онҳоро аз Лубнон ба баҳр фурӯд хоҳанд овард, ва ман онҳоро ба шакли амадҳо бо роҳи баҳр ба маконе ки барои ман таъин намоӣ, расонида, дар он ҷо аз ҳам чудо хоҳам кард, ва ту онҳоро хоҳӣ бурд; ту низ хоҳиши маро ба ҷо оварда, барои хонаи ман хӯрокворӣ би-деҳ».
10. Ва Ҳиром ба Сулаймон дарахтони арз ва дарахтони сарвро, ҳар қадар, ки ӯ хоста буд, медод.
11. Ва Сулаймон ба Ҳиром бист ҳазор кӯр гандум барои таъминоти хонаи ӯ, ва бист кӯр рағғани пок медод; Сулаймон ҳар сол ба Ҳиром ҳамин қадар медод.

12. Ва Худованд ба Сулаймон, чунон ки ба ӯ гуфта буд, хикмат ато намуд. Ва дар миёни Ҳиром ва Сулаймон сулҳу озоиштагӣ буд, ва ҳар дуи онҳо иттифоқ бастанд.

13. Ва подшоҳ Сулаймон бар тамоми Исроил ӯҳдадорӣ муқаррар намуд, ва ин ӯҳдадорӣ аз сӣ ҳазор одам иборат буд.

14. Ва аз онҳо ҳар моҳ даҳ ҳазор нафарро бо навбат ба Лубнон мефиристод, ки онҳо як моҳ дар Лубнон ва ду моҳ дар хонаи худ мемонданд. Ва Адӯниром ба ин ӯҳда-дорӣ сардорӣ менамуд.

15. Ва Сулаймон ҳафтод ҳазор нафар боркаш, ва ҳаштод ҳазор нафар сангтарош дар кӯҳистон дошт,

16. Ба ғайр аз сардороне ки Сулаймон дар сари қор гу-зошта буд, ки се ҳазору сесад нафар буда, ба мардуми иҷро-қунандаи қор назорат мекарданд.

17. Ва подшоҳ амр фармуд, ва сангҳои бузург, сангҳои гаранбаҳо, сангҳои тарошидашуда барои гузоштани бунёди хона қашонда меоварданд.

18. Ва онҳоро бинокорони Сулаймон ва бинокорони Ҳиром ва чабалиён суфта мекарданд, ва дарахтону сангҳоро барои сохтмони хона тайёр мекарданд.

БОБИ ШАШУМ

Ибтидои сохтмони маъбад.

1. ВА дар соли чорсаду ҳаштодуми аз Миср берун омадани банӣ-Исроил, дар соли чоруми подшоҳии Сулаймон бар Исроил, дар моҳи зив, ки моҳи дуум аст, ӯ ба бино қардани хонае барои Худованд шурӯъ намуд.

2. Ва хонае ки подшоҳ Сулаймон барои Худованд бино қард, дарозияш шаст зирӯ, фароҳияш бист зирӯ ва қадаш сӣ зирӯ буд.

3. Ва равоқи пеши толори хона, мувофиқи фароҳии хона, дарозияш бист зирӯ ва қадаш даҳ зирӯ дар пеши хона буд.

4. Ва барои хона тирезаҳои пӯшидаи шабақадор сохт.

5. Ва назди девори хона иморати изофӣ сохт, ки он гирдогирди деворҳои хона, яъне гирдогирди толор ва ҳарам буд; ва гирдогирд хоначаҳо сохт.
6. Қабати поёнии иморати изофӣ панҷ зироъ фарохӣ, қабати миёнаи он шаш зироъ фарохӣ ва қабати сеюми он ҳафт зироъ фарохӣ дошт, зеро ки гирдогирди хона аз берун барҷастагиҳо гузошта шуда буд, то ки болорҳо ба деворҳои хона пайванд нашавад.
7. Ва ҳангоме ки хона бино меёфт, он аз сангҳои яклухте ки тарошида оварда буданд, бино ёфт, ва садои болға ва та-бар ва ҳар олати оҳанин дар вақти бино ёфтани хона шуни-да нашуд.
8. Дари қабати миёна аз тарафи рости хона буд, ва ба воситаи зинапоёи печопеч ба қабати миёна, ва аз қабати миёна ба қабати сеюм мебароманд.
9. Ва ӯ хонаро бино карда, ба анҷом расонид; ва хонаро бо чӯбу тахтаҳои арз рӯйбаст кард.
10. Ва дар гирди тамоми хона иморати изофӣ сохт, ки қабати ҳар қабаташ панҷ зироъ буд; ва он бо болорҳои арз ба хона пайванд гардид.
11. Ва каломи Худованд бар Сулаймон нозил шуда, гуфт:
12. «Ин хонае ки ту бино мекунӣ, — агар ту бар тибқи фароизи Ман рафтор намой ва дастурҳои Маро ба ҷо оварӣ, ва тамоми аҳкоми Маро нигоҳ дошта, мувофиқи онҳо қадам-гузор шавӣ, — он гоҳ Ман каломи Худо, ки ба падарат Довуд гуфтаам, бо ту ба амал хоҳам овард.
13. Ва дар миёни банӣ-Исроил сокин шуда, қавми Худ Исроилро тарк нахоҳам кард».
14. Ва Сулаймон хонаро бино карда, ба анҷом расонид.
15. Ва деворҳои хонаро аз дарун бо чӯбҳои арз бино кард, аз замини хона то болорҳои сақф аз дарун бо тахта рӯйбаст намуд, ва замини хонаро бо чӯбҳои сарв фарш кард.
16. Ва бист зироъро аз ақсои хона бо чӯбҳои сарв аз замин то болорҳои сақф бино кард; ва инро ӯ аз дарун барои ҳарам, ки қудси қудсхост, бино кард.
17. Ва хона, яъне толори пеши ҳарам, чил зироъ буд.

18. Ва бар рӯйбасти арзии даруни хона кандакорӣ ба шакли ғунчаҳо ва шукуфаҳо буд; ҳама ҷо бо арз рӯйбаст карда шуда буд, санге ба назар наменамуд.
19. Ва ҳарамро андаруни хона барои он сохта буд, ки дар он ҷо сандуқи аҳди Худовандро ҷойгир кунад.
20. Ва даруни ҳарам бист зироъ дарозӣ, ва бист зироъ фарохӣ ва бист зироъ қад дошт, ва онро ӯ бо зари холис рӯйбаст намуд; қурбонгоҳи арзиро низ рӯйбаст намуд.
21. Ва Сулаймон хонаро аз дарун бо зари холис рӯйбаст намуд; ва пеши дари ҳарам занҷирҳои тилло овехт, ва онро бо тилло рӯйбаст намуд.
22. Ва тамоми хонаро, то охири тамоми хона, бо тилло рӯйбаст намуд; ва тамоми қурбонгоҳро, ки пеши дари ҳарам буд, бо тилло рӯйбаст намуд.
23. Ва дар ҳарам ду каррубӣ аз ҷӯби зайтун сохт, ки қади ҳар яке даҳ зироъ буд.
24. Ва як боли каррубӣ панҷ зироъ ва боли дигари кар-рубӣ панҷ зироъ буд; аз сари як бол то сари боли дигар даҳ зироъ буд.
25. Ва каррубии дуҷум даҳ зироъ буд; ҳар ду каррубӣ як андоза ва як шакл доштанд.
26. Қади як каррубӣ даҳ зироъ буд, ва ҳамчунин карру-бии дигар.
27. Ва ӯ каррубӣро дар миёни хонаи дарунӣ гузошт, дар ҳолате ки болҳои каррубӣ паҳн шуда буд, ва боли як каррубӣ ба як девор мерасид, ва боли каррубии дигар ба девори дигар мерасид, ва болҳои дигари онҳо дар миёни хона бол бо бол бармехӯрд.
28. Ва ӯ каррубӣро бо тилло рӯйбаст намуд.
29. Ва бар ҳамаи деворҳои хона, гирдогирд, нақшҳои каррубӣ ва нахлҳо ва ғунчаҳои шукуфтаре дар андарун ва берун канд.
30. Ва замини хонаро дар андарун ва берун бо тилло рӯйбаст намуд.

31. Ва дар даромадгоҳи ҳарам дари дутабақа аз чӯби зайтун сохт; паҳлударии он панҷгӯша буд.
32. Ва бар он дари дутабақа, ки аз чӯби зайтун буд, ӯ нақшҳои каррубиён ва нахлҳо ва ғунчаҳои шукуфтаре канд ва бо тилло рӯйбаст намуд; ва каррубиён ва нақшҳои нахл-ро бо тилло пӯшонид.
33. Ва ҳамчунин барои дари толор паҳлудариҳо аз чӯби зайтун сохт, ки чоргӯша буд.
34. Ва ду табақаи ин дар аз чӯби сарв буд; ва ду тахтаи табақаи аввал мутаҳаррик буд, ва ду тахтаи табақаи дуюм мутаҳаррик буд.
35. Ва бар онҳо нақшҳои каррубиён ва нахлҳо ва ғунчаҳои шукуфтаре канд, ва онҳоро бо тилло ки ба кандакорӣ мувофиқ кунонида буд, рӯйбаст намуд.
36. Ва саҳни дохилро аз се қатор сангҳои тарошидашуда ва як қатор ғӯлаҳои арз бино кард.
37. Дар соли чорум, дар моҳи зив, бунёди хонаи Худо-ванд гузошта шуд.
38. Ва дар соли ёздаҳум, дар моҳи бул, ки моҳи ҳаштум аст, хона бо тамоми лавозимоташ мувофиқи ҳамаи дастур-ҳояш ба анҷом расид; ва ҳафт сол ӯ онро бино кард.

БОБИ ҲАФТУМ

Бино кардани қасри подшоҳ.

1. ВАЛЕКИН хонаи худро Сулаймон сздаҳ сол бино кард, ва тамоми хонаи худро ба анҷом расонид.
2. Ва хонаи Қанғали Лубноро бино кард, ки дарозияш сад зирӯ, ва фароҳияш панҷоҳ зирӯ, ва қадаш си зирӯ буд, — он бар чор қатор сутунҳои арз бино ёфт, ки бар он сутунҳо ғӯлаҳои арз гузошта шуда буд.
3. Ва аз болои ғӯлаҳои ки бар сутунҳо гузошта шуда буд, сақф бо арз рӯйбаст карда шуд, — адади он сутунҳо чилу панҷ, дар ҳар қатор понздаҳ буд.

4. Ва роғҳо се қатор буд, ва равзан рӯ ба рӯи равзан дар се қатор буд.
5. Ва ҳамаи дарҳо ва паҳлудариҳо чоргушаи роғдор буд, ҳамчунин равзан рӯ ба рӯи равзан дар се қатор чоргуша буд.
6. Ва равоқе аз сутунҳо сохт, ки дарозияш панҷоҳ зи-роъ, ва фароҳияш сӣ зироъ буд; ва долоне пеши онҳо, ва сутунҳо ва остонае пеши онҳо буд;
7. Ва равоқе барои тахт, ки дар он чо ӯ доварӣ мекард, яъне равоқе барои доварӣ сохт, ва онро аз замин то болор-ҳои сақф бо чӯби арз рӯйбаст намуд.
8. Ва хонаи ӯ, ки дар он иқомат дошт, дар сахни дигаре аз ақиб ин равоқ ба ҳамин тариқа рӯйбаст намуда шуд; ва барои духтари фиръавн, ки Сулаймон ба занӣ гирифта буд, хонае сохта, мисли он равоқ рӯйбаст намуд.
9. Ҳамаи ин биноҳо аз сангҳои гаронбаҳое ки бо андоза тарошида ва аз даруну берун суфта карда шуда буд, аз таҳкурсии то сари девор ва аз берун то сахни бузург сохта шуда буд.
10. Ва дар таҳкурсии сангҳои гаронбаҳо, сангҳои бузург, сангҳои даҳ-зирой ва сангҳои ҳашт-зирой гузошта шуда буд;
11. Ва аз болои онҳо сангҳои гаронбаҳои бо андоза тарошидашуда ва чӯби арз буд.
12. Ва гирдогирди сахни бузург се қатор сангҳои тарошидашуда ва як қатор ғӯлаҳои арз буд; ва сахни дохи-лии хонаи Худованд ва равоқи хона низ чунин таворае дошт.
Ороиши маъбад.
13. Ва подшоҳ Сулаймон фиристода, Ҳиромро аз Сӯр оваронид,
14. Ки ӯ писари бевазана аз сибти Нафтолӣ буд, ва пада-раш марди сӯрии мисгар буд. Ва ӯ пур аз ҳикмат ва маҳорат ва дониш барои иҷрои ҳар кори мисгарӣ буд, ва назди под-шоҳ Сулаймон омада, тамоми кори варо ба чо овард.

15. Ва қолибе аз мис барои ду сутун рехт, ки қади ҳар сутун ҳаждаҳ зироъ буд, ва риштае ба дарозии дувоздаҳ зироъ ҳар якеро дар бар мегирифт.
16. Ва ду тоҷи аз мис рехтае сохт, то ки онҳоро бар сари сутунҳо бигузорад; қади як тоҷ панҷ зироъ, ва қади тоҷи дигар панҷ зироъ буд.
17. Шабақаҳои бофта ва шилшилаҳои занҷиршакл барои тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд, сохт: ҳафт адад барои як тоҷ, ва ҳафт адад барои тоҷи дигар.
18. Сутунҳоро ӯ ҳамин тавр сохт, бо ду қатор анорҳо бар ҳар шабака барои пӯшонидани тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд; ва ҳамчунин барои тоҷи дуҷум сохт.
19. Ва бар тоҷҳое ки бар сари сутунҳои равоқ буд, ороише ба шакли савсанҳо сохт, ки қадаш чор зироъ буд.
20. Ва бар тоҷҳое ки бар ду сутун буд, аз болотари барҷастагии онҳо низ, назди шабака, дусад адад анор дар қатор-ҳо гирдогирд буд; ҳамчунин бар тоҷи дуҷум буд.
21. Ва сутунҳоро пеши равоқи толор барқарор намуд; ва сутуни ростро барқарор намуда, номи онро Ёкин хонд, ва сутуни чапро барқарор намуда, номи онро Бӯаз хонд.
22. Ва бар сари сутунҳо ороише ба шакли савсанҳо буд; ва кори сутунҳо бо ҳамин ба анҷом расид.
23. Ва ҳавзе сохт, ки аз мис рехта шуда буд, аз лаб то лабаш даҳ зироъ буд, шакли комилан доиравӣ дошт, ва қадаш панҷ зироъ буд, ва риштаи сӣ-зирой онро гирдогирд дар бар мегирифт.
24. Ва зери лаби он гирдогирд ғунчаҳо буд, ки онро дар бар мегирифт, ба тавре ки ба ҳар зироъ даҳ адад аз онҳо буд, ва онҳо ҳавзро гирдогирд дар бар мегирифт; ин ғунчаҳо ду қатор буда, баробари рехта шудани он рехта шуда буд.
25. Он бар дувоздаҳ гов меистод, ки се адади онҳо ба тарафи шимол менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ғарб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ҷануб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи шарқ менигарист, ва ҳавз аз боло бар онҳо меистод, ва ҳамаи пуштҳои онҳо дар таги он буд.

26. Ва ғафсии он як вачаб буд, ва лабаш мисли лаби чилди гули савсан сохта шуда буд; гунҷоиши он ду ҳазор бат буд.
27. Ва ӯ даҳ пояи мисин сохт; дарозии ҳар поя чор зи-роъ буд, ва фароҳияш — чор зироъ, ва қадаш — се зироъ.
28. Ва сохти поя чунин буд, ки ҳошияхо дошт, ва ҳошияхо дар миёни тасмаҳо буд.
29. Ва бар ҳошияхои миёни тасмаҳо суратҳои шерон, го-вон ва каррубиён буд, ва ҳамчунин бар тасмаҳои боло; ва дар поёни шерон ва говон нақшҳои гулдаста овезон буд.
30. Ва ҳар поя чор чархи мисин ва меҳварҳои мисин дошт; ва чор кунҷи: он китфҳо дошт, ки китфҳои рехташудае дар таги дастшӯяк буд, ва дар он тарафаш нақшҳои гулдаста буд.
31. Ва даҳанаш дар миёни тоҷ ва болои он як зироъ буд; ва даҳанаш шакли доиравӣ дошта, чун таҳкурсеӣ хизмат мекард ва якуним зироъ буд, ва бар даҳанаш низ нақшу нигор буд, ва нақшҳои онҳо чоргӯша буд, на доирашакл.
32. Ва чор чарх дар таги ҳошияхо буд, ва меҳварҳои чарх-ҳо дар поя буд; ва қади ҳар чарх якуним зироъ буд.
33. Ва сохти чархҳо мисли сохти чархҳои ароба буд; меҳварҳоишон ва чанбаракҳоишон ва парраҳоишон ва гупчакҳоишон — ҳамаш рехта шуда буд.
34. Ва чор китф бар чор гӯшаи ҳар поя буд, ва китфҳои поя аз худаш буд.
35. Ва бар сари поя лӯндагии доирашакле буд, ки қадаш ним зироъ буд; ва бар сари поя дастакҳоишон ва ҳошияхоҳоишон аз худаш буд.
36. Ва бар лавҳаҳоишон ва дастакҳоишон ва ҳошияхоҳоишон, мувофиқи сатҳи холии ҳар яке, нақшҳои каррубиён, шерон ва нахлҳоро ба вучуд овард, ва гирдогирди онҳо нақшҳои гулдаста буд.
37. Даҳ пояро ӯ ҳамин тавр сохт, ки ҳамаи онҳо як рехт, як андоза, як шакл доштанд.
38. Ва даҳ дастшӯяки мисин сохт; гунҷоиши ҳар дастшӯяк чил бат буд; қади ҳар дастшӯяк чор зироъ буд; бар ҳар поя, аз он даҳ поя, як дастшӯяк буд.

39. Ва панҷ пояро дар тарафи рости хона, ва панҷ ададаш-ро дар тарафи чапи хона гузошт; ва ҳавзро дар тарафи рости хона, дар ҷониби шарқи ҷанубӣ ҷойгир кард.
40. Ва Ҳиром дастшӯякҳо ва хокандозҳо ва косаҳо сохт; ва Ҳиром тамоми кореро, ки назди подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд ба ҷо меовард, ба анҷом расонид:
41. Ду сутун, ва ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд; ва ду шабака барои пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд;
42. Ва чорсад аноре ки барои ду шабака буд: ду қатор анорҳо барои ҳар шабака аз баҳри пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки болои сутунҳо буд;
43. Ва даҳ поя, ва даҳ дастшӯяке ки бар пояҳо буд;
44. Ва як ҳавз, ва дувоздаҳ гове ки дар тағи ҳавз буд;
45. Ва дегҳо, ва хокандозҳо, ва косаҳо, — тамоми ин колое ки Ҳиром назди подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд сохт, аз миси сайқалӣ буд.
46. Онҳоро подшоҳ дар умқи гиле ки дар водии Урдун, дар миёни Суккӯт ва Сортон буд, рехт.
47. Ва Сулаймон тамоми ин колоро ҷо ба ҷо гузошт; азбаски адади онҳо бағоят бисъёр буд, вазни мис муайян карда нашуд.
48. Ва Сулаймон тамоми колоеро, ки дар хонаи Худованд буд, сохт: қурбонгоҳи тилло, ва мизе ки нони тақдим бар он буд, — аз тилло;
49. Ва чароғҳо, ки панҷ адад аз тарафи рост ва панҷ адад аз тарафи чап, пеши ҳарам буд, — аз тиллоӣ холис; ва гулҳо, ва косачаҳои рағғани чароғ, ва анбӯрҳо, — аз тилло;
50. Ва тосҳо, ва оташгиракҳо, ва косаҳо, ва қошукҳо, ва маҷмарҳо, — аз тиллоӣ холис; ва ошиқ-маъшукҳо барои дарҳои хонаи дохилӣ, ки қудси қудсҳо бошад, ва барои дарҳои хона, ки толор бошад, — аз тилло.
51. Ва тамоми коре ки подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд ба ҷо овард, анҷом ёфт; ва Сулаймон он чиро, ки

падараш Довуд вақф намуда буд, яъне он нуқра ва тил-ло ва колоро оварда, ба ганчинаи хонаи Худованд супурд.

БОБИ ҲАШТУМ

Тақдис кардани маъбад.

1. ОН гоҳ Сулаймон пирони Исроил, ҳамаи сардорони сибтҳо, раисони хонаводаҳои бани-Исроилро назди подшоҳ Сулаймон дар Ерусалим чамъ кард, то ки сандуқи аҳди Худовандро аз шаҳри Довуд, ки Сион бошад, бароваранд.
2. Ва тамоми мардуми Исроил дар моҳи этоним, ки моҳи ҳафтум аст, дар ид назди подшоҳ Сулаймон чамъ шуданд.
3. Ва ҳамаи пирони Исроил омаданд, ва коҳинон сандуқро бардоштанд.
4. Ва сандуқи Худованд, ва ҳаймаи ҷомеъ, ва тамоми колои муқаддасро, ки дар хайма буд, бардоштанд; ва коҳинон ва левизодагон онҳоро бардоштанд.
5. Ва подшоҳ Сулаймон ва тамоми ҷамоати Исроил, ки назди ӯ чамъ шуда буданд, ҳамроҳи ӯ пеши сандуқ истода, гӯсфандон ва говонро қурбонӣ мекарданд, ки миқдори онҳоро, ба сабаби бисъёриашон, ба ҳисоб овардан ва муайян намудан мумкин набуд.
6. Ва коҳинон сандуқи аҳди Худовандро ба маконаш, ба ҳарами хона, ба қудси қудсҳо, зери болҳои каррубиён дароварданд.
7. Зеро ки каррубиён болҳошонро бар макони сандуқ паҳн мекарданд; ва каррубиён сандуқ ва дастакҳояшро аз боло мепӯшониданд.
8. Ва дастакҳо он қадар дароз буд, ки сари дастакҳо аз қудсе ки пеши ҳарам буд, дида мешуд, вале аз берун дида намешуд; онҳо то имрӯз дар он ҷост.
9. Дар сандуқ чизе набуд, ғайр аз ду лавҳи санг, ки Мусо дар Ҳӯриб дар он гузошт, вақте ки Худованд бо бани-Исроил, хангоми берун омаданашон аз замини Миср, аҳд баст.

10. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун коҳинон аз қудс берун омаданд, абр хонаи Худовандро пур кард.
Чалоли Худованд маъбадро пур мекунад. Дуои Сулаймон.
11. Ва коҳинон, ба сабаби абр, натавонистанд барои хиз-мат биистанд, зеро кк чалоли Худованд хонаи Худовандро пур карда буд.
12. Он гоҳ Сулаймон гуфт: «Худованд гуфтааст, ки дар меғ сокин мешавад.
13. Ман хонае барои сукунати Ту бино намудаам, маконе барои он ки Ту дар он то абад сокин шавӣ».
14. Ва подшоҳ рӯи худро гардонида, тамоми ҷамоати Исроилро баракат дод, ва тамоми ҷамоати Исроил меистоданд.
15. Ва гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки бо даҳони Худ ба падарам Довуд сухан рондааст, ва бо дасти Худ онро ба ҷо овардааст! Ё гуфтааст:
16. "Аз рӯзе ки Ман қавми Худ Исроилро аз Миср берун овардаам, шаҳреро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои бино кардани хонае барнагузидаам, то ки исми Ман дар он бошад; валекин Ман Довудро баргузидам, то ки ӯ бар қавми Ман Исроил сардорӣ намояд".
17. Ва дар дили падарам Довуд орзуе буд, ки хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кунад.
18. Вале Худованд ба падарам Довуд гуфт: "Чун дар дили ту орзуе буд, ки хонае ба исми Ман бино намой, хуб кардӣ, ки чунин орзу дар дили худ доштӣ;
19. Аммо ту хонаро бино нахоҳӣ кард, балки писари ту, ки аз камари ту берун ояд, — ӯ хонаро ба исми Ман бино хоҳад кард".
20. Ва Худованд каломи Худро, ки ба забон ронда буд, ба ҷо овард, ва ман ба ҷои падарам Довуд ба майдон омадам ва, бар тибқи он чи Худованд гуфта буд, бар тахти Исроил нишастам ва хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кардам.
21. Ва дар он, маконе барои сандуқи аҳди Худованд му-хайё намудам, аҳде ки Ё бо падарони мо, вақте ки онҳоро аз замини Миср берун овард, баста буд».

22. Ва Сулаймон пеши қурбонгоҳи Худованд, дар рӯ ба рӯи тамоми ҷамоати Исроил истода, дастҳояшро сӯи осмон дароз кард,
23. Ва гуфт: «Эй Худованд Худои Исроил! Худое мисли Ту на дар осмон аз боло ҳаст, на бар замин аз поён. Ту ба бандағони Худ, ки ба ҳузури Ту бо тамоми дили худ рафтор менамоянд, аҳд ва эҳсонро нигоҳ медорӣ.
24. Ту он чиро, ки ба бандаи Худ — падарам Довуд — гуфт-тӣ, риоя намудӣ: Ту бо даҳони Худ гуфтӣ ва бо дасти Худ ба ҷо овардӣ, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.
25. Ва алҳол, эй Худованд Худои Исроил, барои бандаи Худ, падарам Довуд, он каломро риоя намо, ки ба ӯ гуфтаӣ: "Касе ки ба ҳузури Ман бар тахти Исроил биншинад, барои ту хотима нахоҳад ёфт, ба шарте ки писаронат роҳҳои худро нигоҳ дошта, ба ҳузури Ман рафтор намоянд, чунон ки ту ба ҳузури Ман рафтор намудай".
26. Ва алҳол, эй Худои Исроил, бигзор каломи Ту, ки ба бандаи Худ, падарам Довуд гуфтаӣ, собит гардад!
27. Оё дар ҳақиқат Худо бар замин сокин хоҳад шуд? Охир, осмон ва фалакулафлок наметавонад Туро гунҷоиш диҳад, ҷӣ ҷои ин хонае ки ман бино кардаам!
28. Валекин, эй Худованд Худои ман, ба дуои бандаи Худ ва ба истиғосаи вай таваҷҷӯҳ намо, то тазаррӯъ ва дуоеро, ки бандаат имрӯз ба ҳузури Ту мегӯяд, бишнавай,
29. Ва ҷашмони Ту бар ин хона, бар ин маконе ки дар бо-раи он гуфтаӣ: "Исми Ман дар он ҷо хоҳад буд", шабу рӯз воз бошад, ва Ту дуоеро, ки бандаат дар ин макон мегӯяд, бишнавай.
30. Ва Ту истиғосаи бандаи Худ ва қавми Худ Исроилро, ки дар ин макон дуо мегӯянд, бишнавай, онро аз ҷои сукунати Худ, аз осмон бишнавай, ва шунида, биомурз.
31. Ҳангоме ки касе нисбат ба ёри худ гуноҳ карда, ба қасам хӯрдан маҷбур шавад, ва омада, пеши қурбонгоҳи Ту дар ин хона қасам хӯрад, —

32. Он гоҳ Ту аз осмон бишнавад, ва бар бандагонат доварӣ намо, то ки шарирро айбдор карда, рафторахро ба сараш баргардонӣ, ва одилро сафед карда, бар тибқи адолаташ ба вай подош диҳӣ.

33. Ҳангоме ки қавми Ту Исроил барои гуноҳе ки ба ҳу-зури Ту ба амал оварда бошанд, пеши душман мағлуб ша-ванд, ва сӯи Ту рӯчӯъ намуда ва исми Туро ҳамду сано хонда, пеши Ту дар ин хона дуо гӯянд ва истифоса ку-нанд, -

34. Он гоҳ Ту аз осмон бишнавад, ва гуноҳи қавми Худ Исроилро биомурз, ва онҳоро ба замине ки ба падаронашон додаӣ, баргардон.

35. Ҳангоме ки осмон баста шавад ва барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, борон наборад, ва дар ин макон дуо гуфта ва исми Туро ҳамду сано хонда, аз гуноҳи худ тавба кунанд, чунки Ту онҳоро фурӯ нишондаӣ, —

36. Он гоҳ Ту аз осмон бишнавад, ва гуноҳи бандагони Худ ва қавми Худ Исроилро омурзида, роҳи некӯро, ки бо он бояд бираванд, ба онҳо нишон бидеҳ, ва бар замини Худ, ки онро ба қавми Худ барои мерос додаӣ, борон бифирист.

37. Агар дар замин қаҳтӣ рӯй диҳад, агар вабо ояд, агар боди самум, хушксолӣ, малах ё кирмак пайдо шавад, агар душманонашон онҳоро дар шаҳрҳои заминашон ба танг оваравд, агар ягон мусибат ё ягон беморӣ воқеъ шавад, —

38. Он гоҳ ҳар дуо ва ҳар истифосаро, ки аз ҷониби ҳар одам, ё аз ҷониби тамоми қавми Ту Исроил гуфта мешавад, вақте ки ҳар яке аз онҳо мусибати дили худро медонанд ва дастҳои худро сӯи ин хона дароз мекунанд,

39. Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнавад ва би-омурз, ва амал намуда, ба ҳар кас, ки дили варо медонӣ, бар тибқи тамоми рафтораш подош бидеҳ, зеро ки танҳо Ту донандаи дилҳои тамоми банӣ-одам ҳастӣ,

40. То ки онҳо тамоми айёми худ аз Ту ҳаросон бошанд, — тамоми айёме ки онҳо бар рӯи замине ки Ту ба падарони мо додаӣ, зиндагӣ мекунанд.

41. Ва ҳамчунин ачнабиро, ки аз қавми Ту Исроил набошад, вале ба хотири исми Ту аз замини дурдаст омада бошад, —
42. Зеро ки онҳо низ овозаи исми бузурги Ту ва дасти қавии Ту ва бозуи тӯлонии Ту ро хоҳанд шунид, — ва ҳангоме ки вай омада, дар ин хона дуо гӯяд,
43. Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнава, ва ҳар он чиро, ки ачнабӣ сӯи Ту хонда дархост намояд, ба амал овар, то ки ҳамаи қавмҳои замин исми Ту ро бишиносанд, ва аз Ту мисли қавми Ту Исроил ҳаросон бошанд, ва би-донанд, ки исми Ту бар ин хонае ки ман бино кардам, хонда шудааст.
44. Ҳангоме ки қавми Ту ба ҷанги зидди душмани худ, бо роҳе ки Ту онҳоро фиристодаӣ, берун оянд, ва ба шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардам, рӯчӯъ намуда, сӯи Худованд дуо гӯянд, —
45. Он гоҳ Ту аз осмон дуо ва истифосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар.
46. Ҳангоме ки онҳо пеши Ту гуноҳ кунанд, — зеро касе нест, ки гуноҳ накунад, — ва ту бар онҳо ғазаб карда, онҳоро ба душман таслим намоӣ, ва асиркунандагонашон онҳоро ба замини душман, — хоҳ наздик бошад хоҳ дур, — бибаранд;
47. Ва ҳангоме ки онҳо дар заmine ки он ҷо асир бошанд, ба худ омада тавба кунанд, ва дар замини асиркунандагони худ сӯи Ту истифоса намуда, гӯянд: "Мо гуноҳ карда ва осӣ шуда, рафтори шарирона кардем";
48. Ва ҳангоме ки онҳо дар замини душманонашон, ки онҳоро ба асирӣ бурдаанд, бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ сӯи Ту баргарданд, ва ба заmine ки Ту ба падаронашон додаӣ, ба шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардам, рӯчӯъ намуда, сӯи Ту дуо гӯянд, —
49. Он гоҳ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, дуо ва истифосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар,
50. Ва қавми Худро, ки пеши Ту гуноҳ кардаанд, афв намо, ва ҳамаи маъсиятҳои онҳоро, ки пеши Ту ба амал овардаанд, биомурз, ва нисбат ба онҳо дар дили асиркунандагонашон тарахҳум ба вучуд овар, то ки ба онҳо раҳм кунанд;

51. Зеро ки онҳо қавми Ту ва мероси Ту ҳастанд, ки он-ҳоро аз Миср, аз даруни кӯраи оҳан берун овардаӣ,
52. То ки чашмони Ту ба истиғосаи бандаи Ту ва ба истиғосаи қавми Ту Исроил воз бошад, ва Ту онҳоро, ҳар вақте ки сӯи Ту бихонанд, бишнаваӣ;
53. Зеро ки Ту онҳоро аз миёни ҳамаи қавмҳои замин, барои Худ ҳамчун мерос ҷудо кардаӣ, чунон ки ба воситаи бандаат Мусо сухан рондаӣ, вақте ки Ту, эй Худованд Худо, падарони моро аз Миср берун овардаӣ».

Сулаймон қавмро баракат медиҳад.

54. Ва чун Сулаймон гуфтани тамоми ин дуо ва истиғо-саро назди Худованд ба анҷом расонид, аз пеши қурбонгоҳи Худованд, аз он ҳолате ки зону зада ва дастҳояшро суи осмон дароз карда буд, бархост;
55. Ва истода, тамоми ҷамоати Исроилро бо овози баланд баракат дод ва гуфт:
56. «Муборак аст Худованд, ки ба қавми Худ Исроил, мувофиқи ҳар каломи Худ, оромӣ бахшидааст! Аз тамоми каломи неке ки Ё ба воситаи бандаи Худ Мусо гуфта буд, як сухан ҳам зоеъ нарафтааст.
57. Бигзор Худованд Худои мо бо мо бошад, чунон ки бо падарони мо буд; бигзор моро тарк накунад ва напартояд,
58. Балки дилҳои моро сӯи Худ моил гардонад, то ки дар ҳамаи роҳҳои Ё равона шавем ва фароизу аҳкому дастурҳои Ёро, ки ба падарони мо амр фармудааст, риоя намоем.
59. Ва бигзор ин суханонам, ки бо онҳо ба ҳузури Худованд истиғоса намудаам, рӯзу шаб ба Худованд Худои мо наздик бошад, то ки Ё дархости бандаи Худ ва дархости қавми Худ Исроилро рӯз ба рӯз ба ҷо оварад,
60. То ҳамаи қавмҳои замин бидонанд, ки Худованд Худодост, ва дигаре нест.

61. Ва бигзор дили шумо бо Худованд Худои мо пур бо-шад, то ки мувофиқи фароизи ӯ рафтор намоед ва аҳкоми ӯро мисли имрӯз ба чо оваред».

62. Ва подшоҳ ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ барои Худо-ванд қурбонӣ карданд.

63. Ва Сулаймон ҳамчун қурбонии саломатӣ, ки барои Худованд оварда буд, бисту ду ҳазор гов ва саду бист ҳа-зор гӯсфанд забҳ намуд; ва подшоҳ ва тамоми банӣ-Исроил хонаи Худовандро тақдис карданд.

64. Дар ҳамон рӯз подшоҳ миёнаи саҳро, ки пеши хонаи Худованд аст, тақдис намуд, чунки қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва чарбуи қурбониҳои саломатиро дар он чо ба амал овард, зеро қурбонгоҳи мисине ки ба ҳузури Худо-ванд буд, барои гунҷонидани қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва чарбуи қурбониҳои саломатӣ хурдӣ кард.

65. Ва Сулаймон дар он вақт ид кард, ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ буданд, ки ин ҷамоати бузург, аз даромадгоҳи Ҳамот то водии Миср, ҳафт рӯз ва ҳафт рӯз, чамъ чордах рӯз ба ҳузури Худованд Худои мо буданд.

66. Дар рӯзи ҳаштум ӯ қавро фиристод, ва онҳо подшоҳро баракат доданд, ва аз тамоми некие ки Худованд барои бандои Худ Довуд ва қавми Худ Исроил карда буд, хурсанд ва дилшод гардида, ба хаймаҳои худ рафтанд.

БОБИ НУҲУМ

Худованд бори дуюм ба Сулаймон зоҳир мешавад.

1. ВА баъд аз он ки Сулаймон бино кардани хонаи Худо-ванд ва хонаи подшоҳро ба анҷом расонид, ва ҳар орзуи Сулаймон, ки мехост ба чо оварад, муяссар гардид,

2. Худованд бори дуюм ба Сулаймон зоҳир шуд, чунон ки дар Қибъӯн ба ӯ зоҳир шуда буд.

3. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Дуои ту ва истиғосаи ту ро, ки ба ҳузури Ман кардӣ, шунидам, ва ин хонаро, ки ту сохтӣ, то ки

исми Ман то абад бар он хонда шавад, тақдис наму-дам, ва чашмони Ман ва дили Ман тамоми айём дар он хо-ҳад буд.

4. Ва агар ту ба ҳузури Ман, чунон ки падарат Довуд рафтор менамуд, бо дили соф ва аз рӯи вичдон рафтор на-муда, ҳар чиро, ки Ман ба ту амр фармудаам, ба ҷо оварӣ ва фароизу аҳкоми Маро нигоҳ дорӣ,

5. Ман тахти салтанати туро бар Исроил то абад барқарор хоҳам кард, чунон ки ба падарат Довуд сухан ронда, гуфтаам: "Аз ту касе ки бар тахти Исроил биншинад, аз миён нахоҳад рафт".

6. Аммо агар шумо ва писарони шумо аз пайравии Ман рӯй гардонида, аҳкому фароизеро, ки ба шумо додаам, риоя накунед, ва рафта худоёни дигарро ибодат намоед ва ба онҳо сачда баред,

7. Ман Исроилро аз рӯи заминне ки ба онҳо додаам, маҳв хоҳам кард, ва хонаеро, ки ба исми Худ тақдис наму-даам, аз ҳузури Худ дур хоҳам андохт, ва Исроил дар миёни ҳамаи қавмҳо зарбулмасал ва хандахариш хоҳад шуд.

8. Ва дар ҳаққи ин хона, ки олишукӯҳ аст, ҳар касе ки аз пеши он бигзарад, аз харобии он дар ҳайрат монда ва ҳуштак зада, хоҳад гуфт: "Аз чӣ сабаб Худованд ба ин замин ва ба ин хона чунин амал намудааст?"

9. Ва хоҳад гуфт: "Аз он сабаб, ки онҳо Худованд Ху-дои худро, ки падаронашонро аз замини Миср берун оварда буд, тарк карданд, ва ба худоёни дигар часпида, онҳоро сачда ва ибодат намуданд; бинобар ин Худованд тамоми ин муси-батро ба сари онҳо овардааст"».

Ҷалол ва ҳикмати Сулаймон.

10. Ва баъд аз гузаштани бист сол, ки дар ин муддат Сулаймон ду хонаро — хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ-ро — бино кард,

11. Ва Ҳиром, подшоҳи Сӯр, Сулаймонро бо чӯби дарахтони арз ва дарахтони сарв ва бо тилло, мувофиқи дилхоҳи ӯ, таъ-

мин намуд, — он гоҳ подшоҳ Сулаймон бист шаҳрро дар замини Ҷалил ба Ҳиром дод.

12. Ва Ҳиром барои дидани шаҳрҳое ки Сулаймон ба ӯ дода буд, аз Сӯр берун омад, валекин онҳо ба назараш писанд наафтод.

13. Ва гуфт: «Ин чӣ шаҳрҳост, ки ту, эй бародарам, ба ман додай?» Ва онҳоро замини Ковул номид, ки то имрӯз чунин ном дорад.

14. Ва Ҳиром ба подшоҳ саду бист киккар тилло фирис-тода буд.

15. Ва ин аст нақли ӯҳдадориёе ки подшоҳ Сулаймон барои бино кардани хонаи Ҳудованд, ва хонаи худаш, ва Миллӯ, ва ҳисори Ерусалим, ва Ҳосӯр, ва Мачиддӯ ва Ҷозар чорӣ карда буд:

16. Фиръавн, подшоҳи Миср, пеш аз ин баромада, Ҷозарро забт намуда буд, ва онро бо оташ сӯзонид, ва канъониёнро, ки дар шаҳр сукунат доштанд, кушт, ва онро ба духтари худ, ки зани Сулаймон буд, маҳр дод.

17. Ва Сулаймон Ҷозар ва Байт-Ҳӯрӯни поёнро бино кард;

18. Ва низ Баалот ва Тадмӯрро дар биёбони мамлакат;

19. Ва низ ҳамаи шаҳрҳоро, ки Сулаймон барои захираҳо дошт, ва ҳамаи шаҳрҳои аробаҳо ва ҳамаи шаҳрҳои саворонро, ва ҳар он чиро, ки Сулаймон орзу дошт, ки дар Ерусалим ва дар Лубнон ва дар тамоми замини қаламрави худ бино кунад.

20. Тамоми қавме ки аз амуриён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиён боқӣ монда буданд, онҳое ки аз банӣ-Исроил набуданд,

21. Яъне фарзандони онҳо, ки баъд аз онҳо дар замин боқӣ монда буданд, ва онҳоро банӣ-Исроил натавониста буданд маҳв намоянд, — ба зиммаи онҳо Сулаймон ӯҳдадориёи меҳнатӣ гузошт, ки то имрӯз чунин аст.

22. Валекин аз банӣ-Исроил Сулаймон ба зиммаи касе ӯҳдадориёи меҳнатӣ нагузошт, зеро ки онҳо ҷанговарон ва навкарони ӯ, ва мирони ӯ, ва саркардагони ӯ, ва сардорони аробаҳо ва саворони ӯ буданд.

23. Инҳоянд сарнозироне ки бар корҳои Сулаймон буданд: панҷсаду панҷоҳ нафар ба мардуми иҷроқунандаи корҳо сардорӣ мекарданд.

24. Ҳамин ки духтари фиръавн аз шаҳри Довуд ба хонаи худ, ки онро ӯ барои вай бино карда буд, гузашт, он гоҳ ӯ Миллӯро бино намуд.

25. Ва Сулаймон ҳар сол се дафъа қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ бар қурбонгоҳе ки барои Ҳудованд бино карда буд, мебаровард, ва бар мазбаҳе ки пеши Ҳудованд буд, бухур месӯзонид; ва ибодати хонаро бо ҳамин мукаммал намуд.

26. Ва подшоҳ Сулаймон дар Эсьюн-Қобар, ки дар Элӯт, бар соҳили баҳри Қулзум, дар замини Адӯм аст, киштиҳо сохт.

27. Ва Ҳиром навкарони худро, ки маллоҳ буда, даръёгардиро медонистанд, дар киштиҳо ҳамроҳи навкарони Сулаймон фиристод.

28. Ва онҳо ба Ёфир рафтанд, ва аз он ҷо чорсаду бист киккар тилло гирифта, ба подшоҳ Сулаймон оварданд.

БОБИ ДАҲУМ

Сулаймон ва маликаи Сабо.

1. ВА маликаи Сабо овозаи Сулаймонро оид ба исми Ҳудованд шунида, омад, то ки ӯро бо муаммоҳо имтиҳон кунад.

2. Ва бо аҳли рикоби зиёде ба Ерусалим омад, ки бар шутурони онҳо атриёт, ва тиллои бағоят зиёд, ва сангҳои гаронбаҳо бор карда шуда буд; ва назди Сулаймон омада, бо ӯ аз ҳар ҷи дар дилаш буд, гуфтутӯ кард.

3. Ва Сулаймон ҳамаи суханони варо ба вай баён намуд, ва чизе аз подшоҳ пӯшида намонд, ки ба вай баён накарда бошад.

4. Ва чун маликаи Сабо тамоми ҳикмати Сулаймонро дид, ва низ хонаеро, ки ӯ бино карда буд,

5. Ва таомҳои суфраи ӯро, ва шинухези навкарони ӯро, ва рафтори хизматгорони ӯро, ва либосҳои онҳоро, ва со-қиёни

ӯро, ва ҳашаматеро, ки ӯ бо он ба хонаи Худованд мебаромад,
— вай тамоман моту мабхут гардид,

6. Ва ба подшоҳ гуфт: «Он сухане ки ман дар кишвари худ дар бораи корҳо ва ҳикмати ту шунидаам, рост будааст.

7. Вале ман ба суханон бовар накарда будам, то даме ки омада, бо чашмони худ дидам; ва инак, нисфаш ба ман маълум нашуда будааст: ҳикмат ва чалоли ту аз овозае ки ман шунида будам, бештар аст.

8. Хушо одамони ту, хушо ин навкарони ту, ки ба ху-зури ту ҳамеша меистанд ва ҳикмати туро мешунаванд!

9. Муборак аст Худованд Худои ту, ки бар ту тавачҷӯҳ намуда, туро бар тахти Исроил нишонидаст! Азбаски Худованд Исроилро ба сурати абадӣ дӯст медорад, Ӯ туро ба подшоҳӣ таъин намудааст, то ки доварӣ ва адолатро ба амал оварӣ».

10. Ва ба подшоҳ саду бист киккар тилло, ва атриёти ба-ғоят зиёде, ва сангҳои гаронбаҳо инъом кард; он қадар атриёти зиёд, ки маликаи Сабо ба подшоҳ Сулаймон инъом кард, ҳаргиз оварда нашуда буд.

11. Ва киштиҳои Ҳиром низ, ки тилло аз Уфир оварда буданд, бағоят бисъёр чӯби сандал ва сангҳои гаронбаҳо оварданд.

12. Ва подшоҳ аз ин чӯби сандал нардаҳо барои хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ, ва барбатҳо ва удҳо барои муғанниён сохт; ин қадар чӯби сандал ҳаргиз оварда ва дида нашуда буд.

13. Ва подшоҳ Сулаймон ба маликаи Сабо ҳар чизи дил-хоҳи варо, ки талабида буд, дод, ба замми он чи ба вай аз рӯи ҳиммати подшоҳ Сулаймон инъом карда буд. Ва вай бо навкаронаш рӯ ба ҷониби кишвари худ ниҳода, равона шуд.

Даромадҳо ва шукӯҳи дарбори Сулаймон.

14. Ва вазни тиллое ки дар як сол назди Сулаймон меомад, шашсаду шасту шаш киккар тилло буд,

15. Илова бар он чи аз бозаргонон, ва аз тиҷорати савдогарон, ва аз ҳамаи подшоҳони Арабистон, ва аз ҳокимони вилоятҳо мерасид.

16. Ва подшоҳ Сулаймон дусад сипари калон аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар шашсад сикл тилло сарф шуд,

17. Ва сесад сипари хурд аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар се моне* тилло сарф шуд; ва подшоҳ онҳоро дар хонаи Чангали Лубнон гузошт.

18. Ва подшоҳ тахти калоне аз оҷ сохт, ва онро бо зари холис пӯшонид.

19. Тахт шаш зинапоя дошт, ва сари тахт аз пушташ доирашакл буд, ва нишемангоҳаш аз ду тараф дастмонакҳо дошт, ва ду шер аз паҳлуи дастмонакҳо меистод.

20. Ва дувоздаҳ шер дар он ҷо бар шаш зинапоя аз ду тараф меистод; дар ягон мамлакат мисли он сохта нашуда буд.

21. Ва ҳамаи зарфҳои нӯшидани подшоҳ Сулаймон аз тилло буд, ва ҳамаи зарфҳои хонаи Чангали Лубнон аз зари холис буд; ҳеҷ чиз аз нуқра набуд, чунки он дар айёми Сулаймон ҳеҷ қимате надошт.

22. Зеро ки киштиҳои таршиши подшоҳ дар баҳр бо киштиҳои Ҳиром буд; дар се сол як дафъа киштиҳои таршишӣ омада, тилло ва нуқра, оҷ ва маймунҳо ва товусҳо меоварданд.

23. Ва подшоҳ Сулаймон аз чиҳати сарват ва ҳикмат аз ҳамаи подшоҳони рӯи замин бузургтар гардид.

24. Ва тамоми аҳли замин толиби дидори Сулаймон буданд, то ҳикматеро, ки Худо дар дили ӯ ниҳода буд, бишнаванд.

25. Ва онҳо ҳар яке ҳадияи худро: колои нуқра, ва колои тилло, ва либос, ва аслиҳа, ва атриёт, ва аспон, ва хачирон сол ба сол меоварданд.

26. Ва Сулаймон аробаҳо ва саворон ҷамъ кард: ӯ ҳазору чорсад ароба ва дувоздаҳ ҳазор савор дошт; ва ӯ онҳоро дар

* 17. *Моне* — воҳиди андозаи вазни қадими, ки ба сад сикл баробар буд.

- шаҳрҳои ароба ва назди подшоҳ дар Ерусалим ҷойгир кард.
27. Ва подшоҳ нуқраро дар Ерусалим ба сангҳои кӯча баробар гардонид, ва ҷӯби арзро ба ҷӯби ҷумиз, ки дар пасти бисъёр мерӯяд, баробар сохт.
28. Ва аспонро барои Сулаймон аз Миср ва аз Қаве меоварданд: тоҷирони подшоҳ онҳоро аз Қаве ба баҳои муайян мехариданд.
29. Ва як ароба аз Миср ба баҳои шашсад сикл нуқра харида ва берун оварда мешуд, ва як асп — ба баҳои саду панҷоҳ сикл; ва ҳамчунин барои ҳамаи подшоҳони ҳиттиён ва подшоҳони арамиён ба воситаи онҳо меоварданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Сулаймон Худоро фаромӯш мекунад.

1. ВА подшоҳ Сулаймон, ғайр аз духтари фиръавн, бисъёр занони ачнабиро аз мӯобиён, аммӯниён, адӯмиён, сидӯниён, ҳиттиён дӯст медошт, —
2. Аз халқҳои ки Худо дар бораи онҳо ба банӣ-Исроил гуфта буд: «Ба онҳо духтарони худро ба шавҳар надихед, ва духтаронашонро ба занӣ нагиред, ки яқинан дили шу-моро ба худоёни худ моил хоҳанд кард». Вале Сулаймон ба духтарони онҳо бо муҳаббат часпид.
3. Ва ӯ ҳафтсад зани бону ва сесад суррия дошт; ва за-нонаш дили ӯро фосид карданд.
4. Ва дар вақти пирии Сулаймон чунин воқеъ шуд, ки занонаш дили ӯро ба худоёни дигар моил карданд, ва дили ӯ, мисли дили падараш Довуд, ба Худованд Худояш амин набуд.
5. Ва Сулаймон Аштора, худои сидӯниён, ва Милкӯм, бути зишти аммӯниёнро пайравӣ намуд.
6. Ва Сулаймон дар назари Худованд кори бад карда, мисли падараш Довуд Худовандро пурра пайравӣ нанамуд.
7. Он гоҳ Сулаймон бар кӯҳе ки рӯ ба рӯи Ерусалим аст, ибодатгоҳе барои Камуш, бути зишти Мӯоб, ва барои Мӯлик, бути зишти банӣ-Аммӯн, бино кард.

8. Ва ҳамчунин барои ҳамаи занони аҷнабии худ, ки ба худоёнашон бухур месӯзониданд ва қурбонӣ мекарданд, амал намуд.
9. Ва Худованд ба Сулаймон ғзаб кард, аз он сабаб ки дилаш аз Худованд Худои Исроил гаштааст, ки ӯ ду карат бар вай зоҳир гардида,
10. Ба вай дар ин хусус амр фармуда буд, ки худоёни ди-гарро пайравӣ нанамояд; валекин ӯ фармудаи Худовандро риоя накард.
11. Ва Худованд ба Сулаймон гуфт: «Азбаски ту чунин рафтор намудӣ, ва аҳд ва фароизи Маро, ки ба ту амр фармудаам, риоя накардӣ, Ман мамлакатро аз ту пора карда гирифта, онро ба навкари ту хоҳам дод.
12. Аммо дар айёми ту инро ба хотири падарат Довуд ба амал нахоҳам овард, балки аз дасти писарат пора карда хоҳам гирифт.
13. Вале тамоми мамлакатро пора карда нахоҳам гирифт: як сибтро, ба хотири бандаам Довуд ва ба хотири Ерусалим, ки баргузидаам, ба писари ту хоҳам дод».
14. Ва Худованд душманеро ба муқобили Сулаймон бархезонид, яъне Ҳадади адӯмиро, ки аз насли подшоҳи Адӯм буд.
15. Ҳангоме ки Довуд дар Адӯм буд, ва сарлашкараш Юоб барои дафн кардани мақтулон омада, тамоми нари-наи Адӯмро кушта буд, —
16. Зеро Юоб ва тамоми Исроил шаш моҳ дар он ҷо истода буданд, то даме ки тамоми наринаи Адӯмро маҳв карданд, —
17. Он гоҳ Ҳадад бо баъзе касони адӯмӣ, ки аз навкарони падараш буданд, гурехта ба Миср омад; ва Ҳадад кӯ-даки хурде буд.
18. Онҳо аз Мидьян бархоста, ба Форон омаданд, ва баъзе касонро аз Форон ҳамроҳи худ гирифта, ба Миср назди фиръавн, подшоҳи Миср, омаданд, ки вай ба ӯ хона дод, ва нафақа барояш таъин намуд, ва заmine ба ӯ дод.

19. Ва Ҳадад дар назари фиръавн бағоят илтифот пайдо кард, ба тавре ки вай хоҳари зани худро, яъне хоҳари Таҳфа-нисии маликаро ба ӯ ба занӣ дод.
20. Ва хоҳари Таҳфанис барои ӯ писараш Чанубатро зоид, ва Таҳфанис варо андаруни хонаи фиръавн тарбия кард; ва Чанубат дар хонаи фиръавн, дар миёни писарони фиръавн буд.
21. Ва Ҳадад дар Миср шунид, ки Довуд бо падарони худ хобидааст, ва сарлашкараш Юоб мурдааст; ва Ҳадад ба фиръавн гуфт: «Маро изн бидех, то ки ба замини худ биравам».
22. Фиръавн ба вай гуфт: «Оё ту назди ман ба чизе эҳтиёҷ дорӣ, ки мехоҳӣ ба замини худ биравӣ?» Вай гуфт: «Не, аммо ба ман изн бидех».
23. Ва Худо душмани дигарро ба муқобили Сулаймон бархезонид, яъне Разӯн ибни Эльёдоъро, ки вай аз пеши оғои худ, Ҳададозар подшоҳи Сӯбо, гурехта буд.
24. Ва баъд аз он ки Довуд онҳоро кушт, вай назди худ одам чамъ карда, сардори фавҷе гардид; ва онҳо ба Димишқ рафта, дар он сокин шуданд, ва дар Димишқ салтанат ронданд.
25. Ва дар тамоми айёми Сулаймон вай душмани Исроил буд ва, илова бар зараре ки Ҳадад мерасонид, вай ба зидди Исроил чиноят мекард, ва бар Арам салтанат меронд.

Шӯриши Ёробъом.

26. Ва Ёробъом ибни Наботи эфроимӣ, аз Саредо, ки модараш Саруо ном бевазани, ва худаш навқари Сулаймон буд, дасти тачовуз бар подшоҳ бардошт.
27. Чунин аст достони он ки ӯ дасти тачовуз бар подшоҳ бардошт: Сулаймон Миллӯро бино карда, рахнаеро, ки дар шаҳри падараш Довуд буд, таъмир менамуд.
28. Ва Ёробъом марди чанговари паҳлавоне буд; ва Сулаймон чун дид, ки ин чавон аз ӯҳдаи кор мебарояд, ӯро бар тамоми коргарони хонадони Юсуф назоратчӣ таъин намуд.
29. Ва дар он вақт чунин воқеъ шуд, ки Ёробъом аз Ерусалим берун омад, ва Аҳиёи шилӯнии набӣ, ки чомаи нав дар бар

дошт, дар роҳ бо ӯ вохӯрд, ва ҳар дуяшон дар саҳро танҳо буданд.

30. Ва Аҳиё чомаи наvero, ки дар бар дошт, гирифта, онро ба дувоздаҳ қисм пора кард.

31. Ва ба Ёробъом гуфт: «Даҳ қисмашро барои худ бигир, зеро ки Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Инак, Ман мамлакатро аз дасти Сулаймон пора карда мегирам, ва даҳ сибтро ба ту медиҳам;

32. Ва як сибт аз они вай хоҳад буд, ба хотири бандаам Довуд ва ба хотири Ерусалим, — шаҳре ки онро аз миёни ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидаам;

33. Чунки онҳо Маро тарк карда, ба Аштора, худои сидӯниён, ба Камуш, худои мӯобиён, ва ба Милкӯм, худои ба-нй-Аммӯн, сачда бурданд, ва бо роҳҳои Ман рафтор накарданд, то он чиро, ки дар назари Ман рост аст, ба ҷо ова-ранд, ва фароизу аҳкоми Маро мисли падараш Довуд риоя намоянд.

34. Вале тамоми мамлакатро аз дасти вай нахоҳам гирифт, балки ба хотири бандаам Довуд, ки ӯро баргузидам, ва ӯ аҳкому фароизи Маро ба ҷо овард, Ман варо дар тамоми айёми ҳаёташ раис хоҳам кард;

35. Ва салтанатро аз дасти писараш хоҳам гирифт, ва даҳ сибтро ба ту хоҳам дод,

36. Ва ба писараш як сибтро хоҳам дод, то ки барои бандаам Довуд чароғе тамоми айём дар ҳузури Ман дар Ерусалим бошад, — дар шаҳре ки барои Худ баргузидаам, то ки исми Худро дар он ҷойгир созам.

37. Ва туро Ман ихтиёр хоҳам кард, ва ту мувофиқи ҳар орзуе ки дар дилат бошад, салтанат хоҳӣ ронд, ва бар Ис-роил подшоҳ хоҳӣ шуд.

38. Ва агар ту ба ҳар фармудаи Ман гӯш диҳӣ, ва бо роҳҳои Ман рафтор карда, он чиро, ки дар назари Ман рост аст, ба амал оварӣ, ва фароизу аҳкоми Маро риоя намой, чунон ки бандаам Довуд амал мекард, он гоҳ Ман бо ту хоҳам буд, ва хонаи мустаҳкаме барои ту бино хоҳам кард, чунон ки барои Довуд бино кардам, ва Исроилро ба ту хоҳам дод.

39. Ва насли Довудро ба ин сабаб ба залолат дучор хоҳам кард, аммо на ба сурати абадӣ"».

40. Ва Сулаймон мехост Ёробъомро ба қатл расонад, вале Ёробъом бархоста, ба Миср назди Шишак, подшоҳи Миср, гурехт, ва то фавти Сулаймон дар Миср буд.

Фавти Сулаймон.

41. Ва бақияи аъмоли Сулаймон, ва ҳар чи ӯ кард, ва ҳик-мати ӯ дар китоби вақоеъномаи Сулаймон навишта шуда-аст.

42. Ва айёме ки Сулаймон дар Ерусалим бар тамоми Ис-роил подшоҳӣ кард, чил сол буд.

43. Ва Сулаймон бо падарони худ хобид, ва дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд; ва писараш Раҳабъом ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Подшоҳии Раҳабъом.

1. Ва Раҳабъом ба Шакем рафт, зеро ки тамоми Исроил ба Шакем омаданд, то ки ӯро подшоҳ кунанд.

2. Ва ҳангоме ки Ёробъом ибни Набот инро шунид, ӯ ҳанӯз дар Миср буд, ки ба он ҷо аз пеши подшоҳ Сулай-мон гурехта буд; ва Ёробъом дар Миср сукунат дошт.

3. Ва фиристода, ӯро хонданд; ва Ёробъом ва тамоми ҷамоати Исроил омаданд, ва ба Раҳабъом сухан ронда, гӯфтанд:

4. «Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту алҳол хизмати саҳти падарат ва юғи гарони варо, ки бар мо ни-ҳода буд, сабук гардон, ва мо хизмати туро ба ҷо хоҳем овард».

5. Ба онҳо гуфт: «Биравед ва баъд аз се рӯз назди ман биёед». Ва қавм рафтанд.

6. Ва подшоҳ Раҳабъом ба пироне ки ба ҳузури падараш Сулаймон, дар вақти зинда будани вай, меистоданд, машварат

пурсида, гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам?»»

7. Ва онҳо ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Агар ту имрӯз хизматгори ин қавм гардӣ, ва хизмати онҳоро ба ҷо оварӣ, ва бо ҷавобат онҳоро қонеъ гардонӣ, ва ба онҳо суханони нек гӯӣ, онҳо тамоми айём бандагони ту хоҳанд буд».

8. Вале ӯ машваратеро, ки пирон ба ӯ доданд, рад на-муд, ва аз ҷавононе ки бо ӯ калон шуда буданд ва ба ҳу-зураш меистоданд, машварат пурсид,

9. Ва ба онҳо гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам, ки онҳо ба ман сухан ронда, гуфтаанд: "Юғеро, ки падарат бар мо ниҳода буд, сабук гардон"?"»

10. Ва он ҷавонон, ки бо ӯ калон шуда буданд, ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Ба ин қавм, ки ба ту сухан ронда, гуфтаанд: "Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту онро барои мо сабук гардон", — ту ба онҳо чунин бигӯ: "Ангушти хурди ман аз камари падарам ғафстар аст»;

11. Ва алҳол, падарам юғи гароне бар шумо ниҳода буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гарантар хоҳам кард; пада-рам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо меод, вале ман шуморо бо нешҳои каждум ҷазо хоҳам дод"».

12. Ва Ёробъом ва тамоми қавм дар рӯзи сеюм назди Раҳабъом омаданд, чунон ки подшоҳ сухан ронда, гуфта буд: «Дар рӯзи сеюм назди ман биёед».

13. Ва подшоҳ ба қавм ҷавоби саҳт гардонид, ва машваратеро, ки пирон ба ӯ дода буданд, рад кард,

14. Ва бар тибқи машварати ҷавонон ба онҳо гуфт: «Падарам юғи шуморо гарон карда буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гарантар хоҳам кард; падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо меод, вале ман шуморо бо нешҳои каждум ҷазо хоҳам дод».

15. Ва подшоҳ ба қавм гӯш надод, зеро ки ин аз ҷониби Худованд насиб шуда буд, то каломеро, ки Худованд ба воситаи Аҳиёи шилӯнӣ ба Ёробъом ибни Набот гуфта буд, ба амал оварад.

Ду тақсим шудани мамлакат. Ёробъом бар Исроил подшоҳ мегардад.

16. Ва тамоми Исроил диданд, ки подшоҳ ба онҳо гӯш на-дод; ва қавм ба подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфтанд:

«На ҳиссаест моро дар Довуд, ва на меросе дар писари Йисой! Эй Исроил, ба хаймаҳои худ биравед! Эй Довуд, акнун хонаи худро бидон!» Ва Исроил ба хаймаҳои худ рафтанд.

17. Вале бар он банӣ-Исроил, ки дар шаҳрҳои Яҳудо сукунат доштанд, Раҳабъом подшоҳӣ мекард.

18. Ва подшоҳ Раҳабъом Адӯромро, ки сардори бочу хироч буд, фиристод, вале тамоми Исроил ўро сангборон карданд, ва ў мурд; ва подшоҳ Раҳабъом шитобон ба ароба савор шуд, то ки ба Ерусалим бигрезад.

19. Ва Исроил ба зидди хонадони Довуд балво карданд, ки то имрӯз давом дорад.

20. Ва чун тамоми Исроил шуниданд, ки Ёробъом баргаштааст, фиристода ўро назди ҷамоат хонданд, ва ўро бар тамоми Исроил подшоҳ карданд; хонадони Довудро ҳеч кас, ғайр аз сибти Яҳудо, тарафдорӣ накард.

21. Ва Раҳабъом ба Ерусалим омада, аз тамоми хонадони Яҳудо ва аз сибти Бинъемин саду ҳаштод ҳазор нафар ҷанговарони гузинро ҷамъ овард, то ки бо хонадони Исроил ҷанг карда, салтанатро ба Раҳабъом ибни Сулаймон баргардонад.

22. Ва каломи Худо бар Шамаъё, марди Худо, нозил шуда, гуфт:

23. «Ба Раҳабъом ибни Сулаймон, подшоҳи Яҳудо, ва ба тамоми хонадони Яҳудо ва Бинъемин ва ба бақияи қавм сухан ронда, бигуй:

24. Худованд чунин мегӯяд: "Набароед ва бо бародарони худ, банӣ-Исроил, ҷанг накунед! Ҳар яке ба хонаи худ бар-гардед, зеро ки ин аз ҷониби Ман шудааст"». Ва онҳо ба каломи Худованд гӯш доданд, ва бар тибқи каломи Худо-ванд гашта рафтанд.

Ёробъом ба бутпарастӣ дода мешавад.

25. Ва Ёробъом Шакемро дар кӯҳи Эфроим бино карда, дар он сокин шуд; ва аз он чо баромада, Фануилро бино кард.
26. Ва Ёробъом дар дили худ гуфт: «Алҳол салтанат ба хонадони Довуд хоҳад баргашт;
27. Агар ин қавм ба Ерусалим бираванд, то ки дар хонаи Худованд қурбонӣ кунанд, он гоҳ дили ин қавм ба оғои онҳо, ба Раҳабъом, подшоҳи Яҳудо, рӯҷӯ хоҳад намуд, ва онҳо маро кушта, ба Раҳабъом, подшоҳи Яҳудо, хоҳанд баргашт».
28. Ва подшоҳ машварат намуда, ду гӯсолаи тилло сохт. Ва ба онҳо гуфт: «Ба Ерусалим рафтанин бас аст! Инак худоёни шумо, эй Исроил, ки шуморо аз замини Миср берун овардаанд».
29. Ва якеро дар Байт-Ил гузошт, ва дигареро дар Дон чой дод.
30. Ва ин боиси гуноҳ гардид, ва қавм пеши яке аз онҳо то Дон мерафтанд.
31. Ва ибодатхонаҳо бар баландиҳо сохт, ва аз ҳар табақаи қавм, ки аз банӣ-Левӣ набуданд, қоҳинонро таъин намуд.
32. Ва Ёробъом иде дар моҳи ҳаштум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, монанди иде ки дар Яҳудо буд, муқаррар намуд, ва назди он қурбонгоҳ рафт, — дар Байт-Ил ҳамин тавр амал кард, — то барои гӯсолаҳо ки сохта буд, қурбонӣ кунанд; ва дар Байт-Ил қоҳинони ибодатгоҳеро, ки сохта буд, таъин намуд;
33. Ва дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳаштум, — моҳе ки аз ҳаёли худ бофта бароварда буд, — назди қурбонгоҳе ки дар Байт-Ил сохта буд, рафт; ва иде барои банӣ-Исроил барпо намуд, ва назди қурбонгоҳ омад, то ки бухур бисӯзонад.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Набие аз Яҳудо бутпарастиро мазаммат намуда, Ёробъомро сарзаниш мекунад.

1. Ва инак, марди Худо бар тибқи каломи Худованд аз Яхудо ба Байт-Ил омад, ва Ёробъом назди қурбонгоҳ исто-да буд, то ки бухур бисӯзонад.
2. Ва бар тибқи каломи Худованд вай ба қурбонгоҳ му-рочиат намуда, гуфт: «Эй қурбонгоҳ, қурбонгоҳ! Худованд чунин мегӯяд: "Инак, писаре дар хонадони Довуд таваллуд меёбад, ки Йӯшиёху ном дорад; ва ӯ коҳинони баландихоро, ки бар ту бухур месӯзонанд, бар ту забҳ хоҳад кард, ва усту-хонҳои одамро бар ту хоҳанд сӯзонид"».
3. Ва дар он рӯз вай аломате нишон дода, гуфт: «Ин аст аломати он ки инро Худованд гуфтааст: "Инак, ин қурбон-гоҳ аз ҳам ҷудо шуда, хокистаре ки бар он аст, пошида хоҳад шуд"».
4. Ва ҳангоме ки подшоҳ сухани марди Худоро шунид, ки вай ба қурбонгоҳи Байт-Ил мурочиат намуда мегуфт, Ёробъом дасти худро аз болои қурбонгоҳ дароз карда, гуфт: «Варо дастгир кунед!» Ва дасти ӯ, ки сӯи вай дароз карда буд, хушк шуд, ва ӯ натавонист онро ба тарафи худ бар-гардонад.
5. Ва қурбонгоҳ аз ҳам ҷудо шуда, хокистар аз болои қурбонгоҳ пошида шуд, ҳамчун аломате ки марди Худо бар тибқи каломи Худованд нишон дода буд.
6. Ва подшоҳ ба марди Худо сухан ронда, гуфт: «Лутфан, пеши Худованд Худои худ тазаррӯъ намо ва барои ман дуо гӯй, то ки дасти ман ба тарафи ман баргардад». Ва марди Худо пеши Худованд тазаррӯъ намуд, ва дасти подшоҳ ба тарафи вай баргашт ва мисли пештара шуд.
7. Ва подшоҳ ба марди Худо гуфт: «Бо ман ба хона биё ва хӯроке бихӯр, ва ман ба ту инъом хоҳам дод».
8. Валекин марди Худо ба подшоҳ гуфт: «Агар ту нис-фи хонаи худро ба ман бидихӣ, бо ту нахоҳам рафт, ва дар ин макон на нон хоҳам хӯрд, ва на об хоҳам нӯшид.
9. Зеро ки ба ман бар тибқи каломи Худованд чунин амр фармуда ва гуфта шудааст: "Нон нахӯр, ва об нанӯш, ва бо роҳе ки омадаӣ, барнагард"».

10. Ва ӯ бо роҳи дигаре рафт, ва бо роҳе ки ба Байт-Ил омада буд, барнагашт.

Беитоатӣ ва фавти марди Худо.

11. Ва набии пиронсоле дар Байт-Ил сокин буд; ва писаронаш омада, ҳар кореро, ки марди Худо он рӯз дар Байт-Ил карда буд, ба ӯ ҳикоят намуданд, ва суханонеро, ки вай ба подшоҳ гуфта буд, ба падари худ нақл карданд.

12. Ва падарашон ба онҳо гуфт: «Бо кадом роҳ вай рафт?» Ва писаронаш дида буданд, ки он марди Худо, ки аз Яхудо омада буд, бо кадом роҳ рафт.

13. Ва ӯ ба писаронаш гуфт: «Барои ман харро зин ку-нед». Ва онҳо барои ӯ харро зин карданд, ва ӯ бар он са-вор шуд;

14. Ва аз паи марди Худо рафта, варо зери дарахти pista нишаста ёфт, ва ба вай гуфт: «Оё ту он марди Худо ҳастӣ, ки аз Яхудо омадаӣ?» Вай гуфт: «Ман ҳастам».

15. Ва ба вай гуфт: «Бо ман ба хона биё, ва нон бихӯр».

16. Вале вай гуфт: «Ман наметавонам бо ту баргардам ва назди ту биравам; ва дар ин макон бо ту нон нахоҳам хӯрд, ва об нахоҳам нӯшид;

17. Зеро ки ба ман бар тибқи каломи Худованд гуфта шудааст: "Дар он ҷо нон нахӯр, ва об нанӯш, ва бо роҳе ки омадаӣ, барнагард"».

18. Ва ӯ ба вай гуфт: «Ман низ набие мисли ту ҳастам, ва фариштае бар тибқи каломи Худовавд ба ман сухан рон-да, гуфт: "Варо бо худ ба хонаат баргардон, то ки вай нон бихӯрад ва об бинӯшад"». Аммо ӯ ба вай дурӯғ гуфт.

19. Вай бо ӯ баргашта, дар хонаи ӯ нон хӯрд, ва об нӯшид.

20. Ва ҳангоме ки онҳо назди миз нишаста буданд, каломи Худованд бар набие ки варо баргардонида буд, нозил шуд,

21. Ва ӯ ба марди Худо, ки аз Яхудо омада буд, мурочиат намуда, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Азбаски аз иҷрои каломи Худованд сар тофтӣ, ва амреро, ки Худованд Худои ту ба ту фармуда буд, риоя нанамудӣ,

22. Балки баргашта, дар маконе ки дар бораи он ӯ ба ту гуфта буд: «Нон нахӯр ва об нануш», ту нон хӯрдӣ ва об нӯшидӣ, бинобар ин ҷасади ту ба мақбараи падаронат дохил нахоҳад шуд"».

23. Ва баъд аз он ки вай нон хӯрд ва об нӯшид, харро барои вай зин кард, яъне барои набие ки баргардонида буд.

24. Ва ҳангоме ки вай рафт, шере варо дар роҳ ёфта, кушт; ва ҷасади вай дар сари роҳ партофта шуда буд, ва хар назди он меистод, ва шер назди ҷасад меистод.

25. Ва инак, одамоне ки мегузаштанд, диданд, ки ҷасаде дар сари роҳ партофта шудааст, ва шере назди ҷасад исто-дааст; ва онҳо омада, дар шаҳре ки набии пиронсол дар он сокин буд, ҳикоят карданд.

26. Ва набие ки варо аз роҳ баргардонида буд, инро шунида, гуфт: «Ин ҳамон марди Худост, ки аз иҷрои ка-ломи Худо сар тофт, ва Худованд варо ба шер супурдааст, ва он варо бар тибқи каломи Худованд, ки ба ӯ гуфта буд, куштааст».

27. Ва ӯ ба писаронаш сухан ронда, гуфт: «Барои ман хар-ро зин кунед». Ва онҳо онро зин карданд.

28. Ва ӯ рафта, ҷасади варо ёфт, ки дар сари роҳ партоф-та шуда буд, ва хар ва шер назди ҷасад меистоданд; шер ҷасадро нахӯрда буд, ва харро надарида буд.

29. Ва набӣ ҷасади марди Худоро бардошта болои хар гузошт ва гардонида бурд; ва набии пиронсол ба шаҳр омад, то ки мотам гирифта, варо дафн кунад.

30. Ва ӯ ҷасади варо дар мақбараи худ гузошт; ва барои вай мотам гирифта, гуфтанд: «Эй вой бародарам!»

31. Ва баъд аз он ки варо дафн кард, ба писаронаш сухан ронда, гуфт: «Вақте ки бимирам, маро дар мақбарае ки марди Худо дар он дафн шудааст, дафн кунед, устухонҳоямро назди устухонҳои вай бимонед;

32. Зеро сухане ки вай дар бораи қурбонгоҳи Байт-Ил ва дар бораи ҳамаи баландиҳои шаҳрҳои Сомария бар тибқи каломи Худованд гуфта буд, ҳатман ба амал хоҳад омад».

Ёробъом ба шарорати худ исрор менамояд.

33. Баъд аз ин воқеа Ёробъом аз роҳи бади худ нагашт, балки аз ҳар табақаи қавм коҳинони баландихоро таъин кар-дан гирифт: ҳар кӣ мехост, варо ӯ таъин менамуд, то ки аз ҷумлаи коҳинони баландихо гардад.

34. Ин боиси гуноҳкор шудани хонадони Ёробъом гардид, то ки он аз рӯи замин несту нобуд шавад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Иҷрои ҷузъи нубувват оид ба Ёробъом.

1. ДАР он замон Абиё, писари Ёробъом, бемор шуд.
2. Ва Ёробъом ба зани худ гуфт: «Лутфан, бархоста, намуди худро дигаргун соз, то надонанд, ки ту зани Ёробъом ҳастӣ, ва ба Шилӯ бирав; инак, Аҳиёи набӣ дар он ҷост, ки ӯ дар бораи ман гуфта буд, ки бар ин қавм подшоҳ хоҳам шуд.
3. Ва дар дасти худ дахто нон, ва кулчаҳо, ва кӯзаи асал гирифта, назди ӯ бирав; ӯ ба ту хоҳад гуфт, ки ҳоли кӯдак чӣ мешавад».
4. Ва зани Ёробъом ҳамин тавр амал кард, ва бархоста, ба Шилӯ рафт, ва ба хонаи Аҳиё омад; вале Аҳиё намета-вонист бубинад, зеро ки чашмонаш аз пирӣ нобино шуда буд.
5. Ва Худованд ба Аҳиё гуфт: «Инак, зани Ёробъом меояд, то дар бораи писараш, ки бемор аст, чизе аз ту бипурсад; ба вай чунин ва чунин бигӯ; ва ҳангоме ки вай меояд, худ-ро ношинос вонамуд хоҳад кард».
6. Ва чун Аҳиё садои пойҳои варо, ки ба дар дохил ме-шуд, шунид, гуфт: «Эй зани Ёробъом, дохил шав! Чаро ту худро ношинос вонамуд мекунӣ? Ман бо сухани сахт назди ту фиристода шудаам;

7. Рафта, ба Ёробъом бигӯ: "Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: азбаски Ман туро аз миёни қавм сарафроз кардам, ва туро бар қавми Худ Исроил раис таъин намудам,
8. Ва мамлакатро аз хонадони Довуд пора карда гирифт-там, ва онро ба ту додам, вале ту мисли бандаам Довуд набудӣ, ки вай аҳкоми Маро риоя мекард ва бо тамоми дили худ Маро пайравӣ намуда, фақат он чиро, ки дар на-зари Ман рост аст, ба амал меовард;
9. Ва ту аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ту буданд, бадтар рафтор кардӣ, ва рафта, худоёни дигар ва бутҳои рехтае барои худ сохтӣ, то ки Маро ба ғазаб оварӣ; ва Маро ту аз худ дур андохтӣ, -
10. Бинобар ин, инак Ман бар хонадони Ёробъом фалокат меоварам, ва аз Ёробъом ҳар нарина ва ҳар бандӣ ва озодро, ки дар Исроил бошанд, маҳв менамоем, ва хонадони Ёробъомро тамоман нест мекунам, чунон ки наҷосатро то ба охир нест мекунанд;
11. Ҳар кӣ аз Ёробъом дар шаҳр бимирад, варо сагон хоҳанд хӯрд, ва ҳар кӣ дар саҳро бимирад, варо мурғони ҳаво хоҳанд хӯрд, зеро ки Худованд чунин гуфтааст".
12. Ва ту бархоста, ба хонаи худ бирав; пойҳоят ба шаҳр расидан замон кӯдак хоҳад мурд;
13. Ва тамоми Исроил барои вай навҳа намуда, варо дафн хоҳанд кард, зеро ки танҳо вай аз Ёробъом ба мақбара дохил хоҳад шуд, чунки дар вай аз хонадони Ёробъом чизи хубе нисбат ба Худованд Худои Исроил ёфт шудааст;
14. Ва Худованд барои Худ подшоҳе бар Исроил таъин хоҳад намуд, ки вай хонадони Ёробъомро худи имрӯз маҳв хоҳад кард, ва низ баъд аз ин;
15. Ва Худованд Исроилро зарба хоҳад зад, ва онҳо мисли нае ки дар об мекалавад, хоҳанд буд; ва Исроилро аз ин замини хубе ки ба падаронашон дода буд, решақан хоҳад кард, ва онҳоро ба он тарафи наҳр пароканда хоҳад намуд, чунки онҳо барои худ бутҳои Ашера сохта, Худо-вандро ба ғазаб оварданд;

16. Ва Исроилро таслим хоҳад намуд, ба сабаби гуноҳ-ҳои Ёробъом, ки вай худаш гуноҳ кард, ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид».

17. Ва зани Ёробъом бархоста, равона шуд ва ба Тирсо омад; хамин ки вай ба остонаи хона расид, бача мурд.

18. Ва ўро дафн карданд, ва барои ў тамоми Исроил навҳа намуданд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воси-таи бандаи Худ Аҳиёи набӣ гуфта буд.

Фавти Ёробъом.

19. Ва бақияи аъмоли Ёробъом — чӣ гуна ҷанг карда-наш ва чӣ гуна салтанат ронданаш, — дар китоби вақоеъ-номаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

20. Ва айёме ки Ёробъом подшоҳӣ кард, бисту ду сол буд; ва ў бо падарони худ хобид, ва писараш Нодоб ба ҷои ў подшоҳ шуд.

Яҳудо дар замони Раҳабъом аз парастии Худо дур шуд.

21. Ва Раҳабъом ибни Сулаймон дар Яҳудо подшоҳӣ ме-кард; дар вақти подшоҳ шуданаш Раҳабъом чилу яксола буд, ва ҳафдаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард, — дар шаҳре ки Худованд аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидааст, то ки исми Худо дар он ҷойгир созад. Ва номи модари ў Наамои аммӯнӣ буд.

22. Ва аҳли Яҳудо он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва бо гуноҳҳои ки карданд, бештар аз ҳар ҷи падаронашон карда буданд, Ўро ба ғазаб оварданд.

23. Ва онҳо низ барои худ бар ҳар тали баланд ва зери ҳар дарахти сабз ибодатгоҳҳо ва сутунҳо ва Ашераҳо бино карданд.

24. Ва ливотагарон низ дар ин кишвар буданд: онҳо ҳамаи корҳои зишти халқҳои Худованд аз пеши ба-нӣ-Исроил бадар ронда буд, ба ҷо меоварданд.

25. Ва дар соли панҷуми подшоҳии Раҳабъом чунин воқеъ шуд, ки Шишак, подшоҳи Миср, ба муқобили Ерусалим баромад;

26. Ва ганҷҳои хонаи Худованд, ва ганҷҳои хонаи подшоҳ-ро гирифт, — ҳама чизро гирифт; ва ҳамаи сипарҳои тил-лоро, ки Сулаймон сохта буд, гирифт.

27. Ва подшоҳ Раҳабъом ба ҷои онҳо сипарҳои мисин сохта, ба дасти сардорони шотироне ки дари хонаи подшоҳро ниғаҳбонӣ мекарданд, супурд.

28. Ва ҳар бор, ки подшоҳ ба хонаи Худованд мерафт, шотирон онҳоро мебардоштанд, ва баъд онҳоро ба ҳучраи шотирон бармегардониданд.

29. Ва бақияи аъмоли Раҳабъом ва ҳар ҷи ӯ кардааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

30. Ва дар миёни Раҳабъом ва Ёробъом ҳама вақт ҷанг бурда мешуд.

Фавти Раҳабъом.

31. Ва Раҳабъом бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд. Ва номи модараш Наамои аммӯнӣ буд. Ва писараш Абиём ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Подшоҳии Абиём.

1. ВА дар соли ҳаждаҳуми подшоҳии Ёробъом ибни Набот Абиём бар Яҳудо подшоҳ шуд.

2. Се сол ӯ дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Маако бинти Абишолӯм буд.

3. Ва дар ҳамаи гуноҳҳои ки падараш пеш аз ӯ карда буд, рафтор менамуд; ва дилаш ба Худованд Худояш, мис ли дили падараш Довуд, амин набуд.

4. Аммо Худованд Худояш ба хотири Довуд ба ӯ чароғе дар Ерусалим дод, то ки писарашро баъд аз ӯ таъин намояд ва Ерусалимро устувор гардонад;

5. Чунки Довуд он чиро, ки дар назари Худованд рост буд, ба амал меовард, ва аз ҳар чи Ӯ ба вай амр фармуда буд, тамоми айёми умри худ дур нашудааст, ба ғайр аз рафторе ки нисбат ба Уриёи хиттӣ карда буд.

6. Ва дар миёни Раҳабъом ва Ёробъом тамоми айёми умраш чанг буд.

7. Ва бақияи аъмоли Абиём ва ҳар чи ӯ кардааст, дар ки-тоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст. Ва дар миёни Абиём ва Ёробъом чанг буд.

Фавти Абиём ва подшоҳ шудани Осо.

8. Ва Абиём бо падарони худ хобид, ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд. Ва писараш Осо ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

9. Ва дар соли бистуми Ёробъом, подшоҳи Исроил, Осо бар Яҳудо подшоҳ шуд.

10. Ва ӯ чилу як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Маако бинти Абишолӯм буд.

11. Ва Осо он чиро, ки дар назари Худованд рост буд, мис-ли падараш Довуд ба амал меовард.

12. Ва ливотагаронро аз мамлакат бадар ронд, ва ҳамаи бутҳоеро, ки падаронаш сохта буданд, дур кард.

13. Ва модари худ Маакоро низ аз унвони малика маҳрум сохт, чунки вай бути зишти Ашераро сохта буд; ва бути зишти варо шикаста, назди наҳри Қидрӯн сӯзонид.

14. Вале баландиҳо маҳв карда нашуд. Аммо дили Осо тамоми айёми ӯ ба Худованд амин буд.

15. Ва чизҳоеро, ки падараш вақф карда буд, ва чизҳоеро, ки худаш вақф карда буд, яъне нуқра ва тилло ва зарфҳоро ба хонаи Худованд даровард.

Чанг бо Баъшо; аҳд бо Арам.

16. Ва дар миёни Осо ва Баъшо, подшоҳи Исроил, тамоми айёми онҳо ҷанг буд.

17. Ва Баъшо, подшоҳи Исроил, ба муқобили Яҳудо баромада, Роморо бино кард, то ки касе натавонад назди Осо, подшоҳи Яҳудо, рафтуомад кунад.

18. Ва Осо тамоми нуқра ва тиллоеро, ки дар хазоини хонаи Худованд ва хазоини хонаи подшоҳ боқӣ монда буд, гирифта, ба дасти навкаронаш дод, ва онҳоро подшоҳ Осо назди Бин-Ҳадад ибни Табриммӯн ибни Ҳезйӯн, подшоҳи Арам, ки дар Димишқ сокин буд, фиристода, гуфт:

19. «Дар миёни ман ва ту аҳде бошад, чунон ки дар миёни падари ман ва падари ту аҳд буд; инак, ба ту инъоми аз нуқра ва тилло фиристодам; пас, аҳдеро, ки бо Баъшо, подшоҳи Исроил, бастай, бишкан, то ки вай аз ман дур шавад».

20. Ва Бин-Ҳадад ба подшоҳ Осо гӯш дода, сипаҳдорони худро ба муқобили шаҳрҳои Исроил фиристод, ва Ийюн ва Дон ва Обил-Байт-Маако ва тамоми Кинрӯтро дар тамоми замини Нафтолӣ шикаст дод.

21. Ва ҳамин ки Баъшо инро шунид, аз бино кардани Ромо даст кашида, дар Тирсо сокин шуд.

22. Ва подшоҳ Осо тамоми аҳли Яҳудоро, бидуни истисно, даъват намуд, ва онҳо сангҳои Ромо ва ҷӯбҳояшро, ки Баъшо бо онҳо бино карда буд, бардошта бароварданд; ва подшоҳ Осо Ҷабъи Бинъемин ва Мисфоро бо онҳо бино намуд.

Беморӣ ва фавти Осо. Подшоҳ шудани Еҳушофот.

23. Ва бақияи тамоми аъмоли Осо ва тамоми корнамоии ӯ ва ҳар чӣ ӯ кардааст, ва шаҳрҳое ки ӯ бино намудааст, дар китоби вақоъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст; аммо дар замони пириаш ӯ дарди по шуда буд.

24. Ва Осо бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд; ва писараш Еҳушофот ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳ шудани Нодоб бар Исроил.

25. Ва дар соли дуюми Осо, подшоҳи Яҳудо, Нодоб ибни Ёробъом бар Исроил подшоҳ шуд, ва ду сол бар Исроил подшоҳӣ кард.

26. Ва он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ӯ ба амал меовард, ва бо роҳи падари худ ва дар гуноҳи вай, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, рафтор менамуд.

Баъшо бар Исроил подшоҳ мешавад.

27. Ва Баъшо ибни Аҳиё, ки аз хонадони Исокор буд, ба муқобили ӯ суиқасд намуд, ва Баъшо ӯро дар Қибтӯн, ки дар дасти фалиштиён буд, зарба зад, вақте ки Нодоб ва тамоми Исроил Қибтӯнро муҳосира карда буданд.

28. Ва Баъшо ӯро дар соли сеюми Осо, подшоҳи Яҳудо, кушта, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

29. Ва ҳангоме ки вай подшоҳ шуд, тамоми хонадони Ёробъомро кушт, як нафар ҳам аз насли Ёробъом боқӣ нагузошт, то ба дараҷае ки саросар онҳоро маҳв намуд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи бандаи худ Аҳиёи шилӯнӣ гуфта буд, —

30. Аз боиси гуноҳҳои Ёробъом, ки худаш гуноҳ карда ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида, Худованд Худои Исроилро бо ин маъсияти худ ба ғзаб оварда буд.

31. Ва бақияи аъмоли Нодоб, ва ҳар чи ӯ кардааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

32. Ва дар миёни Осо ва Баъшо, подшоҳи Исроил, тамоми айёми онҳо ҷанг буд.

33. Дар соли сеюми Осо, подшоҳи Яҳудо, Баъшо ибни Аҳиё бар тамоми Исроил дар Тирсо подшоҳ шуда, бисту чор сол салтанат ронд.

34. Ва он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ва бо роҳи Ёробъом ва дар гуноҳхое ки вай Исроил-ро гирифтори гуноҳ гардонида буд, рафтор намуд.

БОБИ ШОНЗДАХУМ

Нубувват дар бораи Баъшо ва Ҷавти ӯ.

1. ВА каломии Худованд бар Еҳу ибни Ҷанонӣ дар бо-раи Баъшо нозил шуда, гуфт:
2. «Азбаски Ман туро аз хок баланд бардоштам, ва туро бар қавми Худ Исроил раис таъин намудам, вале ту бо роҳи Ёробъом рафтор кардӣ, ва қавми Ман Исроилро гирифтори гуноҳ гардондӣ, ба тавре ки онҳо Маро бо гуноҳҳои худ ба ғазаб оварданд, —
3. Инак, Ман Баъшо ва хонадони ӯро маҳв менамоем, ва хонадони туро мисли хонадони Ёробъом ибни Набот хо-ҳам гардонид.
4. Касе ки аз насли Баъшо дар шаҳр бимирад, варо сагон хоҳанд хӯрд; ва касе ки аз насли ӯ дар саҳро бимирад, варо мурғони ҳаво хоҳанд хӯрд».
5. Ва бақияи аъмоли Баъшо, ва ҳар чӣ ӯ кардааст, ва корнамоии ӯ дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил на-вишта шудааст.
6. Ва Баъшо бо падарони худ хобид, ва дар Тирсо дафн карда шуд. Ва писараш Эло ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.
7. Ва низ ба воситаи Еҳу ибни Ҷанонии набӣ каломии Худованд дар бораи Баъшо ва хонадонӣ вай нозил шуд, — ҳам аз боиси тамоми шарорате ки вай дар пеши назари Худо-ванд ба амал оварда, Худовандро ба ғазаб оварда буд, ба дараҷае ки монанди хонадони Ёробъом гардида буд, ва ҳам аз боиси он ки ӯро кушта буд.

Подшоҳии Эло.

8. Дар соли бисту шашуми Осо, подшоҳи Яҳудо, Эло ибни Баъшо бар Исроил дар Тирсо подшоҳ шуда, ду сол салтанат ронд.

9. Ва навқари ӯ Зимрӣ, ки сардори нисфи аробаҳо буд, ба муқобили ӯ суиқасд намуд. Вақте ки ӯ дар Тирсо, дар хонаи Арсо, ки нозири дарбори ӯ дар Тирсо буд, нӯшида маст шуд,

10. Зимрӣ омада, ӯро дар соли бисту ҳафтуми Осо, подшоҳи Яҳудо, зарба зада кушт, ва ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳии Зимрӣ.

11. Ва ҳангоме ки вай подшоҳ шуда, бар тахти ӯ нишаст, тамоми хонадони Баъшоро кушт, ба тавре ки як нарина ҳам аз насли у ва аз хешовандон ва ёрони ӯ боқӣ нагузошт.

12. Ва Зимрӣ тамоми хонадони Баъшоро, бар тибқи кало-ме ки Худованд дар бораи Баъшо ба воситаи Еҳуи набӣ гуфта буд, маҳв намуд,

13. Аз боиси ҳамаи гуноҳҳои Баъшо ва гуноҳҳои писараш Эло, ки худашон гуноҳ карда ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид, Худованд Худои Исроилро бо бутҳои худ ба ға-заб оварда буданд.

14. Ва бақияи аъмоли Эло, ва ҳар чӣ ӯ кардааст, дар ки-тоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

15. Дар соли бисту ҳафтуми Осо, подшоҳи Яҳудо, Зимрӣ дар Тирсо ҳафт рӯз подшоҳӣ кард, дар сурате ки қавм назди Чибтӯн, ки дар дасти фалиштиён буд, ӯрду зада буданд.

16. Ва қавме ки дар ӯрдугоҳ буданд, шуниданд, ки Зим-рӣ суиқасд намудааст ва подшоҳро низ куштааст; он гоҳ тамоми Исроил Омриро, ки сарлашкар буд, дар он рӯз дар ӯрдугоҳ бар Исроил подшоҳ карданд.

17. Ва Омрӣ, ва тамоми Исроил бо ӯ, аз Чибтӯн баро-мада, Тирсоро муҳосира карданд.

18. Ва чун Зимрӣ дид, ки шаҳр забт карда шуд, ба ҳуҷ-раи дохилии хонаи подшоҳ даромада, хонаи подшоҳро бар сари худ ба оташ сӯзонид, ва мурд,

19. Аз боиси гуноҳҳои худ, ки аъмоли дар назари Худо-ванд бадро ба ҷо оварда, гуноҳ кард, ва бо роҳи Ёробъом ва дар гуноҳҳои вай рафтор намуда, Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид.

20. Ва бақияи аъмоли Зимрӣ ва суиқасде ки ӯ ба амал овард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Муҳолифат дар миёни Омрӣ ва Тибнӣ, ва подшоҳ, шудани Омрӣ.

21. Он гоҳ қавми Исроил ду тақсим шуданд: нисфи қавм тарафдори Тибнӣ ибни Қинат буданд, то ки варо подшоҳ кунанд, ва нисфи дигарашон — тарафдори Омрӣ.

22. Ва қавме ки тарафдори Омрӣ буданд, бар қавме ки тарафдори Тибнӣ ибни Қинат буданд, дастболо шуданд, ва Тибнӣ мурд, ва Омрӣ подшоҳ шуд.

23. Дар соли сию якуми Осо, подшоҳи Яхудо, Омрӣ бар Исроил подшоҳ шуда, дувоздаҳ сол салтанат ронд; дар Тирсо шаш сол салтанат ронд.

24. Ва ӯ кӯҳи Шӯмрӯнро аз Сомар ба ду киккар нуқра харид, ва бар кӯҳ бино кард, ва номи шаҳреро, ки бино кард, ба номи Сомар, ки соҳиби кӯҳ буд, Сомария хонд.

25. Ва Омрӣ он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ва аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ӯ буданд, бадтар рафтор кард.

26. Ва комилан роҳи Ёробъом ибни Набот ва гуноҳҳои варо пайравӣ намуд, ки вай Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, то ки Худованд Худои Исроилро бо бутҳои худ ба ғазаб оваранд.

27. Ва бақияи аъмоли Омрӣ, ки кардааст, ва корнамоие ки нишон додааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

28. Ва Омрӣ бо падарони худ хобид, ва дар Сомария дафн карда шуд; ва писараш Аҳъоб ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

29. Ва Аҳъоб ибни Омрӣ дар соли сию ҳаштуми Осо, подшоҳи Яҳудо, бар Исроил подшоҳ шуд; ва Аҳъоб ибни Омрӣ бар Исроил дар Сомария бисту ду сол салтанат ронд.
30. Ва Аҳъоб ибни Омрӣ аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ӯ бу-данд, дар назари Худованд бештар рафтори бад кард.
31. Ба гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот пайравӣ карда-наш магар кам буд, ки ӯ Изобал бинти Этбаал, подшоҳи сидӯниёнро ба занӣ гирифт, ва рафта, Баалро ибодат кард, ва ба вай сачда бурд.
32. Ва дар хонаи Баал, ки дар Сомария бино кард, қурбон-гоҳе барои Баал барпо намуд.
33. Ва Аҳъоб Ашераро сохт; ва Аҳъоб қорҳои бадашро давом дода, бештар аз ҳамаи подшоҳони Исроил, ки пеш аз ӯ буданд, Худованд Худои Исроилро ба ғазаб овард.
34. Дар айёми ӯ Ҳиили байт-или Ерихӯро бино кард: бар нахустзодаи худ Абиром, бунъеди онро гузошт, ва бар писари хурдии худ Сачуб дарвозаҳояшро шинонид, бар тибқи каломии Худованд, ки ба воситаи Ехушаъ ибни Нун гуфта буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Хизмати Ильёси набӣ, Пешгӯӣ дар бораи хушксолӣ.

1. ВА Ильёси тишбӣ, ки аз сокинони Цильод буд, ба Аҳъоб гуфт: «Ба ҳаёти Худованд Худои Исроил, ки ба ҳузу-раш истодаам, қасам меҳӯрам, ки дар ин солҳо шабнам ва бо-рон нахоҳад борид, магар ки бар тибқи каломии ман».
2. Ва каломии Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфт:
3. «Аз ин ҷо рафта, ба тарафи шарқ рӯй овар ва наз-ди наҳри Карит, ки дар рӯ ба рӯи Урдун аст, пинҳон шав.
4. Ва аз он наҳр ту хоҳӣ нӯшид; ва Ман ба зоғон амр фармудам, ки дар он ҷо ба ту ғизо оваранд».
5. Ва ӯ рафта, бар тибқи каломии Худованд амал кард; ва рафта, назди наҳри Карит, ки дар рӯ ба рӯи Урдун аст, сокин шуд.

6. Ва зоғон барои ӯ нону гӯшт дар субҳ, ва нону гӯшт дар шом меоварданд, ва аз наҳр ӯ менӯшид.
7. Ва бо мурури замон наҳр хушк шуд, зеро ки борон дар замин набуд.

Ильёс дар Соревот.

8. Ва каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфт:
9. «Бархоста, ба Соревот, ки назди Сидӯн аст, бирав, ва дар он ҷо сукунат намо; инак, Ман ба бевазане дар он ҷо амр фармудам, ки ба ту ғизо диҳад».
10. Ва ӯ бархоста, ба Соревот рафт, ва ҳангоме ки ба дарвозаи шаҳр расид, инак, бевазан дар он ҷо чӯбпора мечид; ва ӯ варо даъват намуда, гуфт: «Лутфан, андак об барои ман дар зарфе биёр, то ки бинӯшам».
11. Вай барои овардани об рафт, вале ӯ варо даъват наму-да, гуфт: «Лутфан, як порча нон барои ман дар дасти худ биёр».
12. Вай гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд Худои ту, ки як кулча ҳам надорам, балки як мушт орд дар чалак ва андак равған дар кӯза ҳаст, ва инак, ман як-ду чӯбпора мечинам, ва рафта, онро барои худам ва писарам мепазам, ва мо онро мехӯрем ва мемирем».
13. Ва Ильёс ба вай гуфт: «Натарс, бирав ва он чи гуфт-тӣ, бикун; аммо аввал кулчаи хурде аз он барои ман пухта, назди ман биёр, ва баъд барои худат ва писарат бипаз;
14. Зеро ки Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ча-лаки орд тамом нахоҳад шуд, ва кӯзаи равған кам нахоҳад монд, то рӯзе ки Худованд борон бар замин биборонад"».
15. Вай рафта, бар тибқи гуфтаи Ильёс амал кард; ва вай, ва ӯ, ва аҳли хонаи вай чандин айём хӯрданд.
16. Чалаки орд тамом нашуд, ва кӯзаи равған кам намонд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи Ильёс гуфта буд.

Зинда шудани писари бевазан.

17. Ва баъд аз ин ҳодисаҳо чунин воқеъ шуд, ки писари ин занакӣ соҳиби хона бемор шуд, ва бемориаш он қадар сахт буд, ки ӯро рамақе намонд.

18. Вай ба Ильёс гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй марди Худо? Ту назди ман омадай, то ки гуноҳи моро хотиррасон намой ва писарамро бикушӣ».

19. Ва ӯ ба вай гуфт: «Писаратро ба ман бидех». Ва ӯро аз оғӯши вай гирифта, ба болохонае ки дар он сукунат дошт, баровард, ва ӯро бар бистари худ хобонид.

20. Ва сӯи Худованд хонда, гуфт: «Эй Худованд Худои ман! Оё ба сари бевазана низ, ки ман назди вай сукунат дорам, офате оварда, писарашро мекушӣ?»

21. Ва худро се қарат бар писар ёзонид, ва сӯи Худо-ванд хонда, гуфт: «Эй Худованд Худои ман! Лутфан, ҷони ин писар андаруни ӯ баргардад!»

22. Ва Худованд овози Ильёсро шунид, ва ҷони писар андаруни ӯ баргашт, ва ӯ зинда шуд.

23. Ва Ильёс писарро гирифта, аз болохона ба хона фурувард, ва ӯро ба модараш супурд; ва Ильёс гуфт: «Бубин, писарат зинда аст».

24. Ва ин зан ба Ильёс гуфт: «Акнун ман дониستم, ки ту марди Худо ҳастӣ, ва каломи Худованд дар даҳони ту рост аст».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ильёс назди Аҳъоб меравад.

1. Ва баъд аз рӯзҳои зиёде каломи Худованд дар соли сеюм бар Ильёс нозил шуда, гуфт: «Рафта, худро ба Аҳъоб зоҳир нам, ва Ман бар замин борон хоҳам боронид».

2. Ва Ильёс рафт, то ки худро ба Аҳъоб нишон диҳад; ва қаҳтӣ дар Сомария сахт буд.

3. Ва Аҳъоб Убадъёхуро, ки ноziри хонаи ӯ буд, даъват намуд; ва Убадъёху шахси бағоят худотарс буд.

4. Ва ҳангоме ки Изобал анбиёи Худовандро маҳв менамуд, Убадьёҳу сад нафар анбиёро гирифта, дар мағораҳо панҷоҳнафарӣ пинҳон кард, ва онҳоро бо нон ва об таъмин намуд.
5. Ва Аҳъоб ба Убадьёҳу гуфт: «Дар замин ҳамаи чашма-ҳои об ва ҳамаи наҳрҳоро тай намоем, ки шояд алафе пайдо карда, аспон ва хачиронро зинда нигоҳ дорем, ва аз чорпоён маҳрум нашавем».
6. Ва онҳо заминро дар миёни худ тақсим карданд, то ки онро тай намоянд: Аҳъоб бо як роҳ танҳо рафт, ва Убадьё-ҳу бо роҳи дигар танҳо рафт.
7. Ва ҳангоме ки Убадьёҳу дар роҳ буд, инак, Ильёс бо вай вохӯрд; вай ӯро шинохт ва бар рӯи худ афтад, гуфт: «Оё оғоям Ильёс ту ҳастӣ?»
8. Вай ба ӯ гуфт: «Ман ҳастам; рафта, ба оғои худ би-гӯй: "Ильёс ин ҷост"».
9. Вай гуфт: «Ман чӣ гуноҳ кардам, ки ту банди худро ба дасти Аҳъоб месупорӣ, то ки маро бикӯшад?»
10. Қасам ба ҳаёти Худованд Худои ту, ки қавме ва мамлакате нест, ки оғоям барои ҷустуҷӯи ту ба он ҷо нафирис-тода бошад, ва онҳо мегуфтанд: "Ин ҷо нест"; ва ӯ он мамлакат ва халқро қасам мебуд, ки тӯро наёфтаанд;
11. Ва алҳол ту мегӯй: рафта, ба оғои худ би-гӯй: "Ильёс ин ҷост".
12. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чун аз пеши ту биравам, ва Рӯҳи Худованд тӯро ба ҷое ки наменам, бардошта барад, ва ман рафта ба Аҳъоб хабар диҳам, ва ӯ тӯро наё-бад, — дар он сурат ӯ маро хоҳад кушт; ва бандат аз ба-чагии худ аз Худованд метарсад;
13. Оё оғоям хабар наёфтааст аз он ки ман кардам, яъне вақте ки Изобал анбиёи Худовандро мекушт, ман сад на-фар анбиёро дар мағораҳо панҷоҳнафарӣ пинҳон кардам, ва онҳоро бо нон ва об таъмин намудам;
14. Ва алҳол ту мегӯй: рафта ба оғоят би-гӯй: "Ильёс ин ҷост". Пас, ӯ маро хоҳад кушт».

15. Ва Ильёс гуфт: «Ба ҳаёти Худованди лашкарҳо, ки ба ҳузураш истодаам, қасам мехӯрам, ки имрӯз худро ба вай нишон хоҳам дод».

16. Ва Убадьёху ба истиқболи Аҳъоб рафта, ба вай ха-бар дод; ва Аҳъоб ба истиқболи Ильёс рафт.

Ильёс бо Аҳъоб вохӯрда, варо барои гуноҳояш мазаммат менамояд.

17. Ва ҳангоме ки Аҳъоб Ильёсро дид, Аҳъоб ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳастӣ, ки Исроилро ба изтироб андохтай?»

18. Ва ӯ гуфт: «Исроилро ман ба изтироб наандохтаам, балки ту ва хонадони падарат, чунки шумо аҳкоми Худовандро тарк кардед, ва ту Баалҳоро пайравӣ намудӣ.

19. Ва алҳол фиристода, тамоми Исроилро назди ман бар кӯҳи Кармил чамъ кун, ва низ чорсаду панҷоҳ нафар анбиёи Баал ва чорсад нафар анбиёи Ашераро, ки аз суфраи Изобал хӯрок мехӯранд».

20. Ва Аҳъоб назди тамоми банӣ-Исроил фиристод, ва анбиёро бар кӯҳи Кармил чамъ кард.

21. Ва Ильёс ба тамоми қавм наздик омада, гуфт: «То ба кай шумо дар миёни ду ақида мекалавед? Агар Худованд аст Худо, — Ӯро пайравӣ намоед, ва агар Баал аст, — варо пайравӣ намоед». Вале қавм дар ҷавоби ӯ сухане нагуфтанд.

22. Ва Ильёс ба қавм гуфт: «Ман танҳо ҳамчун набии Худованд боқӣ мондаам, валекин анбиёи Баал чорсаду панҷоҳ нафаранд.

23. Бигзор ба мо ду гов диҳанд, ва онҳо бигзор як гов-ро барои худ интиҳоб намоянд, ва онро пора-пора карда, бар ҳезум монанд, вале оташ нагузоранд; ва ман гови ди-гарро тайёр карда, бар ҳезум мемонам, вале оташ намегу-зорам.

24. Ва шумо номи худои худро бихонед, ва ман исми Худовандро хоҳам хонд, ва он Худое ки бо оташ ҷавоб гардонад, Ӯ Худо бошад». Ва тамоми қавм ҷавоб дода, гуфтанд: «Дуруст гуфтӣ».

Худованд зидди Баал.

25. Ва Ильёс ба анбиёи Баал гуфт: «Як говро барои худ интихоб намуда, шумо аввал тайёр кунед, зеро ки бисъёр хастед; ва номи худои худро бихонед, вале оташ нагузоред».

26. Ва говеро, ки ба онҳо дода шуд, гирифта, тайёр кар-данд, ва номи Баалро аз субҳ то нимирузӣ хонда, гуфтанд: «Эй Баал, ба мо ҷавоб гардон!» Вале на садое буд ва на ҷа-вобе. Ва онҳо назди қурбонгоҳе ки сохта буданд, частухез мекарданд.

27. Ва дар нимирузӣ Ильёс онҳоро тамасхур намуда, гуфт: «Бо овози баланд бихонед, зеро ки вай худост; шояд, ба мусоҳибае машғул бошад, ё барои қазои ҳочат дур шуда бошад, ё дар сафар бошад, шояд, хоб рафта бошад, ва бедор шавад».

28. Ва онҳо бо овози баланд мехонданд, ва худро, бар тиб-қи одати худ, бо шамшерҳо ва найзаҳо захмдор мекарданд, ба дараҷае ки хун бар онҳо чорӣ мешуд.

29. Ва баъд аз гузаштани нимирузӣ онҳо то вақти баровардани қурбонии шом доду фаръед карданд, валекин на садое буд, на ҷавобе ва на таваҷҷӯҳе.

30. Ва Ильёс ба тамоми қавм гуфт: «Ба ман наздик оед». Ва тамоми қавм ба ӯ наздик омаданд; ва ӯ қурбонгоҳи Худовандро, ки вайрон шуда буд, таъмир кард.

31. Ва Ильёс дувоздаҳ санг гирифт, бар тибқи шумораи сибтҳои банӣ-Яъқуб, ки каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфта буд: «Номи ту Исроил хоҳад буд».

32. Ва аз он сангҳо қурбонгоҳе ба исми Худованд бино кард; ва гирдогирди қурбонгоҳ хандаке сохт, ки сатҳи киш-ти ду сео тухмиро дошт.

33. Ва ҳезумро ҷо ба ҷо монд; ва говро пора-пора карда, бар ҳезум гузошт.

34. Ва гуфт: «Чор чалакро об пур карда, бар қурбонии сӯхтанӣ ва бар ҳезум бирезед». Ва гуфт: «Бори дуом ин

корро бикунед!» Ва бори дуом карданд. Ва гуфт: «Бори сеюм ин корро бикунед!» Ва бори сеюм карданд.

35. Ва об гирдогирди қурбонгоҳ чорӣ шуд, ва хандақ низ аз об пур шуд.

36. Ва дар вақти баровардани қурбонии шом Ильёси набӣ наздик омада, гуфт: «Эй Худованд, Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил! Бигзор имрӯз маълум гардад, ки Ту дар Исроил Худо ҳастӣ, ва ман бандаи Ту ҳастам, ва ҳамаи инро бар тибқи каломи Ту кардаам.

37. Маро иҷобат намо, эй Худованд, маро иҷобат намо! Ва бигзор ин қавм дарк кунанд, ки Ту Худованд Худо ҳастӣ, ва Ту дили онҳоро хоҳӣ баргардонид».

38. Ва оташи Худованд фурӯ рехта, қурбонии сӯхтанӣ ва ҳезум ва хокро фурӯ бурд, ва обуро, ки дар хандақ буд, лесид.

39. Ва тамоми қавм инро диданд, ва бар рӯи худ афтада, гуфтанд: «Худованд Худост! Худованд Худост!»

40. Ва Ильёс ба онҳо гуфт: «Анбиёи Баалро дастгир ку-нед, як нафар ҳам аз онҳо раҳо нашавад!» Ва онҳоро дастгир карданд. Ва Ильёс онҳоро назди наҳри Қишӯн фурӯд овард, ва дар он ҷо онҳоро кушт.

41. Ва Ильёс ба Аҳъоб гуфт: «Баромада, бихӯр ва бинӯш, зеро ки садои борони зиёде меояд».

Ильёс бар кӯҳи Кармил.

42. Ва Аҳъоб баромад, то ки бихӯрад ва бинӯшад; ва Ильёс бар қуллаи Кармил баромада, бар замин ҳам шуд, ва рӯи худро ба миёни зонухояш гузошт.

43. Ва ба навқари худ гуфт: «Лутфан, баромада ба тарафи баҳр бингар». Вай баромада, нигарист ва гуфт: «Чизе нест». Ҳафт бор Ильёс ба ӯ гуфт: «Боз бирав ва бингар».

44. Ва дар бори ҳафтум вай гуфт: «Инак, абри хурде ба андозаи кафи одам аз баҳр мебарояд». Ва ӯ гуфт: «Баромада, ба Аҳъоб бигӯй: "Аробаатро баста, фурӯд ой, то ки борон ба ту монез нашавад"».

45. Дар ин миён осмон аз абрҳо ва аз бод тира шуда, борони сахт борид; ва Аҳъоб ба аробааш савор шуда, ба Изреѝил рафт.

46. Ва дасти Худованд бар Ильѝс буд, ва ӯ камари худро баста, пешопеши Аҳъоб то даромадгоҳи Изреѝил давид.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Худованд набиро муҳофизат менамояд.

1. Ва Аҳъоб ба Изобал аз он чи Ильѝс кард, ва чӣ гуна тамоми анбиёро бо шамшер кушт, хабар дод.

2. Ва Изобал қосидеро назди Ильѝс фиристода, гуфт: «Худоён ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар фардо дар ҳамин вақт чони туро мисли чони яке аз онҳо насозам».

3. Ва ӯ ин хатарро дида, бархост ва барои ҳифзи чони худ равона шуда, ба Беэр-Шобаъ, ки дар Яхудост, омад, ва навкари худро дар он ҷо гузошт.

4. Ва худаш дар биёбон роҳи якрӯзаро тай намуд, ва омада, зери дарахти ратам нишаст, ва ба чони худ маргро хоста, гуфт: «Бас аст! Алҳол, эй Худованд, чони маро бигир, зеро ки ман аз падарони худ беҳтар нестам».

5. Ва зери дарахти ратам ёзида, хобид. Ва инак, фариштае ӯро ламс намуда, гуфт: «Бархез, бихӯр».

6. Ва ӯ нигарист, ва инак, назди сараш кулчаи бар лахчаҳо пухташуда ва кӯзаи об буд. Ва ӯ хӯрд ва нӯшид, ва боз хобид.

7. Ва фариштаи Худованд бори дуюм омад, ва ӯро ламс намуда, гуфт: «Бархез, бихӯр, зеро ки роҳи дуре пеши туст».

Ильѝс бар кӯҳи Хӯриб.

8. Ва ӯ бархоста, хӯрд ва нӯшид, ва бо қуввати ин хӯрок чил рӯз ва чил шаб то Хӯриб, ки кӯҳи Худост, рафт.

9. Ва дар он ҷо ба мағорае даромад, ва шабро дар он гузаронид. Ва инак, каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, ба ӯ гуфт: «Эй Ильѝс, туро дар ин ҷо чӣ кор аст?»

10. Ва ӯ гуфт: «Ман барои Худованд Худои лашкарҳо рашки азиме дорам, зеро ки банӣ-Исроил аҳди Туро тарк намудаанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон кардаанд ва анбиёи Туро бо шамшер куштаанд; ва танҳо ман боқӣ мондаам, вале ҷони маро низ металабанд, то ки онро бигиранд».

11. Ва гуфт: «Берун ой ва бар кӯҳ ба ҳузури Худованд биист». Ва инак, Худованд убур менамояд, ва боди азим ва пурзӯре кӯҳҳоро ба ҳузури Худованд аз ҳам ҷудо ва сахраҳоро пора-пора мекунад, вале Худованд дар бод нест. Ва баъд аз бод — зилзилае, вале Худованд дар зилзила нест.

12. Ва баъд аз зилзила — оташе, вале Худованд дар оташ нест. Ва баъд аз оташ — садои пичирроси оҳиста.

13. Ва ҳангоме ки Ильёс инро шунид, рӯи худро бо ридои худ пӯшонид, берун омад ва дар даҳани мағора истод. Ва инак, овозе ба ӯ мурочиат намуда, гуфт: «Эй Ильёс, туро дар ин ҷо чӣ кор аст?»

14. Ва ӯ гуфт: «Ман барои Худованд Худои лашкарҳо рашки азиме дорам, зеро ки банӣ-Исроил аҳди Туро тарк намудаанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон кардаанд ва анбиёи Туро бо шамшер куштаанд; ва танҳо ман боқӣ мондаам, вале ҷони маро низ металабанд, то ки онро бигиранд».

15. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Рафта, бо роҳи худ ба биёбони Димишқ баргард, ва омада, Ҳазоилро ба подшоҳӣ бар Арам тадҳин намо;

16. Ва Еҳу ибни Нимширо ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намо, ва Элишоъ ибни Шофотро, ки аз Обил-Маҳӯло мебошад, ба набигӣ ба ҷои худат тадҳин намо.

17. Ва ҳар кӣ аз шамшери Ҳазоил раҳо шавад, варо Еҳу хоҳад кушт; ва ҳар кӣ аз шамшери Еҳу раҳо шавад, варо Элишоъ хоҳад кушт.

18. Ва Ман дар Исроил ҳафт ҳазор нафарро боқӣ хоҳам гузошт, — ҳар зонуеро, ки пеши Баал ҳам нашудааст, ва ҳар даҳонеро, ки варо набӯсидааст».

Даъват шудани Элишоъ.

19. Ва ӯ аз он чо рафта, Элишоъ ибни Шофотро ёфт, ки вай шудгор мекард; дувоздаҳ ҷуфт гов пешопеши вай, ва худаш бо ҷуфти дувоздахум буд. Ва Илёс аз пеши вай гузашта, ридои худро бар китфи вай партофт.

20. Вай говҳоро тарк намуда, аз ақиб Илёс давид, ва гуфт: «Изн бидех, ки падару модари худро бибӯсам, ва сонӣ аз ақиб ту биравам». Ва ӯ ба вай гуфт: «Бирав ва баргард, зеро ки ман ба ту чӣ кардам?»

21. Ва барои пайравии ӯ баргашта, як ҷуфт говҳоро гирифт, ва онҳоро забҳ намуда, гӯшташонро бар оташи олоти говон пухт, ва онро ба мардум дод, ва онҳо хӯрданд; ва бархоста, аз ақиб Илёс рафт, ва хизмати ӯро ба чо овард.

БОБИ БИСТУМ

Аҳъоб ба Арам лашкар мекашад.

1. Ва Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, тамоми лашкари худро чамъ кард, ва сию ду подшоҳ, ва аспон ва аробаҳо ҳамроҳи вай буданд; ва баромада, Сомарияро муҳосира намуд, ва бо он чанг кард.

2. Ва қосидонро назди Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба шаҳр фиристод.

3. Ва ба ӯ гуфт: «Бин-Ҳадад чунин мегӯяд: "Нукраи ту ва тиллои ту аз они ман аст; занон ва писарони беҳтарини ту аз они мананд"».

4. Ва подшоҳи Исроил ҷавоб гардонида, гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, бигзор мувофиқи гуфтаи ту ман ва тамоми дороии ман аз они ту бошем».

5. Ва қосидон бори дигар омада, гуфтанд: «Бин-Ҳадад чунин амр фармуда, мегӯяд: "Ман назди ту фиристода гуфта будам, ки нукраи худ ва тиллои худ ва занони худ ва писарони худро ту ба ман бидихӣ».

6. Аз ин рӯ, фардо ман навкарони худро назди ту мефиристам, то ки хонаи ту ва хонаҳои навкаронатро кофтуков

кунанд, ва ҳар чиро, ки дар назари ту писандида аст, ба дасти худ гирифта, бибаранд"».

7. Ва подшоҳи Исроил ҳамаи пирони Исроилро даъват намуда, гуфт: «Бидонед ва бубинед, ки вай қасди баде до-рад, зеро вақте ки вай оид ба занон ва писаронам ва нуқра ва тиллоям фиристода буд, ман иддаояшро рад накардам».

8. Ва ҳамаи пирон ва тамоми қавм ба ӯ гуфтанд: «Гӯш накун ва розӣ нашав».

9. Ва ӯ ба қосидони Бин-Ҳадад гуфт: «Ба оғоям подшоҳ бигӯед: "Ҳар чи бори аввал ба бандаи худ дар бораи он фиристодӣ, ба чо хоҳам овард, вале ин корро наметавонам ба чо оварам"». Ва қосидон рафта, ҷавобро ба вай расониданд.

10. Ва Бин-Ҳадад назди ӯ фиристода, гуфт: «Худоён ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар ғубори Сомария барои ҳамаи одамоне ки ҳамроҳи мананд, як муштӣ бирасад».

11. Ва подшоҳи Исроил ҷавоб гардонид, гуфт: «Бигӯед: "Он ки шамшер ба камар мебандад, набояд мисли он ки шамшер аз камар мекушояд, фахр намояд"».

12. Ва ҳангоме ки вай ин суҳанро шунид, дар ҳолате ки бо подшоҳон дар хаймаҳо бо шаробнӯшӣ машғул буд, ба навкаронаш гуфт: «Манчаниқҳоро тайёр кунед!» Ва онҳо манчаниқҳоро ба муқобили шаҳр тайёр карданд.

13. Ва инак, набие ба Аҳъоб, подшоҳи Исроил, наздик омада, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Оё ин издиҳоми азимро мебинӣ? Инак, Ман имрӯз онҳоро ба дасти ту месупорам, то бидонӣ, ки Ман Худованд ҳастам"».

14. Ва Аҳъоб гуфт: «Ба воситаи кӣ?» Вай гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Ба воситаи навкарони сарварони вилоятҳо"». Ва ӯ гуфт: «Кист, ки ба ҳарбу зарб шурӯъ намояд?» Вай гуфт: «Ту».

Ғалабаи ӯ бар арамиён.

15. Ва ӯ навкарони сарварони вилоятҳоро дар шумор овард, ва онҳо дусаду сию ду нафар буданд; ва баъд аз онҳо тамоми қавмро, тамоми банӣ-Исроилро дар шумор овард, ки ҳафт ҳазор нафар буданд.

16. Ва онҳо дар нимирузӣ берун омаданд; ва Бин-Ҳадад бо он подшоҳон, яъне бо сию ду подшоҳе ки ба ӯ мадад мерасониданд, дар хаймаҳо шаробнӯшӣ карда маст шуда буд.

17. Ва навкарони сарварони вилоятҳо аввал берун омаданд. Ва Бин-Ҳадад фиристод, ва ба вай хабар расонида, гуфтанд: «Аз Сомария одамон берун омадаанд».

18. Вай гуфт: «Хоҳ барои сулҳ берун омада бошанд, онҳоро

19. Ва ӯ аз он чо рафта, Элишоъ ибни Шофотро ёфт, ки вай шудгор мекард; дувоздаҳ ҷуфт гов пешопеши вай, ва худаш бо ҷуфти дувоздахум буд. Ва Ильёс аз пеши вай гу-зашта, ридои худро бар китфи вай партофт.

20. Вай говҳоро тарк намуда, аз ақиби Ильёс давид, ва гуфт: «Изн бидех, ки падару модари худро бибӯсам, ва сонӣ аз ақиби ту биравам». Ва ӯ ба вай гуфт: «Бирав ва баргард, зеро ки ман ба ту чӣ кардаам?»

21. Ва барои пайравии ӯ баргашта, як ҷуфт говҳоро ги-рифт, ва онҳоро забҳ намуда, гӯшташонро бар оташи олоти говон пухт, ва онро ба мардум дод, ва онҳо хӯрданд; ва бар-хоста, аз ақиби Ильёс рафт, ва хизмати ӯро ба чо овард.

БОБИ БИСТУМ

Аҳъоб ба Арам лашкар мекашад.

1. Ва Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, тамоми лашкари худро чамъ кард, ва сию ду подшоҳ, ва аспон ва аробаҳо ҳамроҳи вай буданд; ва баромада, Сомарияро муҳосира намуд, ва бо он чанг кард.

2. Ва қосидонро назди Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба шаҳр фиристод.

3. Ва ба ӯ гуфт: «Бин-Ҳадад чунин мегӯяд: "Нукраи ту ва зинда дастгир кунед, ва хоҳ барои ҳарбу зарб берун омада бошанд, онҳоро зинда дастгир кунед».

19. Ва инҳо, яъне навкарони сарварони вилоятҳо ва лашкаре ки аз ақибашон буд, аз шаҳр берун омаданд.

20. Ва ҳар яке аз онҳо ҳарифи худро зада куштанд, ва арамиён рӯ ба гурез оварданд, ва исроилиён онҳоро таъқиб мекарданд; ва Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, ба асп савор шуда, бо чанде аз сарваронаш раҳой ёфт.

21. Ва подшоҳи Исроил берун омада, аспон ва аробахоро зарба зад, ва ба Арам шикасти азиме расонид.

Набӣ Аҳъобро таъкид менамояд.

22. Ва он набӣ ба подшоҳи Исроил наздик омада, ба ӯ гуфт: «Рафта, худро мустаҳкам намо, ва бидон ва бубин, ки чӣ мекунӣ, зеро ки баъд аз гузаштани як сол подшоҳи Арам ба муқобили ту хоҳад баромад».

Юруши дуюмбора ба зидди Арам.

23. Ва бандагони подшоҳи Арам ба вай гуфтанд: «Худоёни кӯҳҳо худоёни онҳоянд, бинобар ин онҳо бар мо ғолиб омаданд, валекин агар бо онҳо дар даштрӯя чанг кунем, ҳатман ғолиб хоҳем омад;

24. Ва ту ба ин мазмун амал намо: ҳар яке аз подшоҳонро аз чояш дур сохта, волиёнро ба ҷои онҳо таъин намо.

25. Ва ту лашкареро ба қадри лашкаре ки аз ту талаф шудааст, асп дар ивази асп, ва ароба дар ивази ароба, барои худ барпо намо, ва мо бо онҳо дар даштрӯя чанг карда, ҳатман бар онҳо ғолиб хоҳем омад». Вай ба овози онҳо гӯш дода, ҳамин тавр амал намуд.

26. Ва баъд аз гузаштани як сол Бин-Ҳадад арамиёнро дар шумор овард, ва ба Афиқ баромад, то ки бо Исроил чанг кунад.

27. Ва банӣ-Исроил ба шумор оварда ва бо озуқа ва силоҳ таъмин карда шуданд, ва ба истиқболи онҳо рафтанд; ва банӣ-Исроил ба муқобили онҳо мисли ду рамаи бузон ўрду заданд, вале арамиён заминро пур карданд.

28. Ва он марди Худо наздик омад, ва ба подшоҳи Исроил сухан ронда, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Азбаски арамиён гуфтанд, ки Худованд Худои кӯҳхост, вале Худои водиҳо нест, бинобар ин Ман тамоми ин издиҳои азимро ба дасти ту хоҳам супурд, то бидонед, ки Ман Худованд хастам"».

29. Ва инҳо ба муқобили онҳо ҳафт рӯз ўрду заданд, ва дар рӯзи ҳафтум ҳарбу зарб оғоз шуд, ва банӣ-Исроил аз арамиён сад ҳазор пиёдаро дар як рӯз куштанд.

30. Ва боқимондагон ба шаҳри Афиқ гурехтанд, ва ҳисор бар бисту ҳафт ҳазор нафар боқимондагон фурӯ ғалтид; ва Бин-Ҳадад гурехта, дар шаҳр ба ҳучраи дохилӣ даромад.

31. Ва бандагонаш ба ӯ гуфтанд: «Инак, мо шунидаем, ки подшоҳони хонадони Исроил подшоҳони эҳсонкоранд; пас, палосҳо ба камари худ ва арғамчинҳо бар сари худ бибандем, ва назди подшоҳи Исроил бароем, ки ӯ шояд ба ҷони ту тарахҳум намояд».

32. Ва онҳо палосҳо бар камари худ ва арғамчинҳо бар сари худ бастанд, ва назди подшоҳи Исроил омада, гуфтанд: «Бандаат Бин-Ҳадад мегӯяд: "Лутфан, ба ҷони ман тарахҳум намо"». Ва ӯ гуфт: «Оё вай ҳанӯз зинда аст? Вай бародари ман аст».

33. Ва он одамон инро фоли нек доништа ва фавран суханро аз даҳони ӯ гирифта, гуфтанд: «Оре, бародарат Бин-Ҳадад!» Ва ӯ гуфт: «Рафта, варо биёред». Ва Бин-Ҳадад назди ӯ баромад, ва ӯ варо бар ароба савор кард.

34. Вай ба ӯ гуфт: «Шаҳрҳоеро, ки падарам аз падарат гирифта буд, бармегардонам; ва ту бозоргоҳҳо барои худ дар Димишқ хоҳӣ дошт, чунон ки падарам дар Сомария дошт». Ва ӯ гуфт: «Ман туро бо ҳамин аҳд раҳо мекунам». Ва бо вай аҳд баста, варо раҳо кард.

Гуноҳи Аҳъоб.

35. Ва касе аз писарони анбиё, бар тибқи каломи Худо-ванд, ба ёри худ гуфт: «Лутфан, маро бизан». Вале он кас аз заданаш сар кашид.

36. Ва ӯ ба вай гуфт: «Азбаски ту ба овози Худованд гӯш надодӣ, ҳамин ки аз назди ман биравӣ, шере туро хоҳад кушт». Ва ҳангоме ки вай аз назди ӯ рафт, шере ба вай дучор омада, варо кушт.

37. Ва ӯ каси дигарро ёфта, гуфт: «Лутфан, маро бизан». Ва он кас ӯро зада, бо зарбааш маҷрӯҳ кард.

38. Ва он набӣ рафта, дар сари роҳ мунтазири подшоҳ ис-тод; ва бо пардае чашмони худро пӯшонид.

39. Ва ҳангоме ки подшоҳ мегузашт, ӯ подшоҳро нидо карда, гуфт: «Бандаат ба ҳарбу зарб баромад, ва инак, шах-се ба тарафе рафт ва касеро назди ман оварда, гуфт: "Ин одамро посбонӣ намо; агар вай ғоиб шавад, чони ту дар ивази чони вай хоҳад буд, ё ки як киккар нуқра хоҳӣ дод".

40. Ва чун бандаат бо ин ё он коре шуғл дошт, вай ғоиб шуд». Ва подшоҳи Исроил ба ӯ гуфт: «Сазои ту ҳамин аст; худат фатво додай».

41. Ва ӯ фавран пардаро аз чашмонаш бардошт; ва подшоҳи Исроил ӯро шинохт, ки яке аз анбиёст.

42. Ва ӯ ба вай гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Азбаски ту касеро, ки Ман ба марг маҳкум намудаам, аз дасти худ раҳо кардӣ, бинобар ин чони ту дар ивази чони вай, ва қавми ту дар ивази қавми вай хоҳад буд"».

43. Ва подшоҳи Исроил ғамгин ва музтариб гардида, ба хонаи худ рафт, ва ба Сомария ворид шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Аҳъоб мехоҳад тоқзори Нобӯтро соҳиб шавад.

1. ВА баъд аз ин ҳодисаҳо чушн воқеъ шуд: Нобӯти изреъилӣ дар Изреъил дар паҳлуи қасри Аҳъоб, подшоҳи Сомария, тоқзоре дошт.

2. Ва Аҳъоб ба Нобӯт сухан ронда, гуфт: «Токзоратро ба ман бидеҳ, то ки полизе барои ман бишавад, зеро ки он дар паҳлуи хонаи ман аст; ва ман дар ивази он ба ту токзо-ри аз он хубтаре хоҳам дод, ё агар дар назарат писанд ояд, ба қадри қимати он ба ту нуқра хоҳам дод».
3. Вале Нобӯт ба Аҳъоб гуфт: «Ҳошо аз тарси Худо-ванд, ки ман мероси падаронамро ба ту бидиҳам».
4. Ва Аҳъоб аз сухане ки Нобӯти изреъилий ба ӯ гуфт, ғамгин ва музтариб гардида, ба хонаи худ омад, зеро ки вай гуфт: «Мероси падаронамро ба ту нахоҳам дод». Ва ӯ бар бис-тари худ хобида, рӯи худро гардонид, ва хӯроке нахӯрд.
5. Ва занаш Изобал назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Чаро рӯхи ту музтариб шудааст, ва хӯроке намехӯрӣ?»
6. Ва ӯ ба вай гуфт: «Вақте ки ман ба Нобӯти изреъилий сухан ронда гуфтам: "Токзоратро ба ман ба нуқра бидеҳ, ё агар хоҳӣ, дар ивази он токзори дигаре ба ту хоҳам дод", вай гуфт: "Токзори худро ба ту нахоҳам дод"».
7. Ва занаш Изобал ба ӯ гуфт: «Оё ту алҳол бар Исроил чунин салтанат меронӣ? Бархез ва хӯрок бихӯр, ва биг-зор дили ту хуш бошад: ман токзори Нобӯти изреъилиро ба ту хоҳам дод».
8. Вай мактубҳо аз номи Аҳъоб навишта, бар онҳо мӯҳри ӯро гузошт, ва мактубҳоро ба пирон ва асилзодагоне ки бо Нобӯт дар шаҳраш сукунат доштанд, фиристод.
9. Ва дар мактубҳо вай чунин навишта буд: «Рӯзадорӣ эълон намоед ва Нобӯтро дар сари қавм биншонед;
10. Ва ду шахси нобакорро дар рӯ ба рӯи ӯ биншонед, то ки онҳо гувоҳӣ дода, бигӯянд: "Ту дар ҳаққи Худо ва под-шоҳ куфр гуфтӣ"; ва ӯро берун бароварда, сангсор кунед, то ки бимирад».
11. Ва аҳли шаҳри ӯ, яъне пирон ва асилзодагоне ки дар шаҳраш сукунат доштанд, бар тибқи амре ки Изобал ба онҳо фиристода буд, амал карданд, ончунон ки дар мак-тубҳои ба онҳо фиристодаи вай навишта шуда буд:
12. Рӯзадорӣ эълон карданд, ва Нобӯтро дар сари қавм нишонданд;

13. Ва ду шахси нобакор омада, дар рӯ ба рӯи ӯ нишас-танд, ва ин шахсони нобакор пеши қавм ба зидди Нобӯт гувоҳӣ дода, гуфтанд: «Нобӯт дар ҳаққи Худо ва подшоҳ куфр гуфт». Ва ӯро аз шаҳр берун бароварда, сангсор кар-данд, ва ӯ мурд.

14. Ва назди Изобал фиристода, гуфтанд: «Нобӯт сангсор шуда, мурд».

15. Ва чун Изобал шунид, ки Нобӯт сангсор шуда мурдааст, Изобал ба Аҳъоб гуфт: «Бархез ва тоқзори Нобӯти изреъи-лиро, ки нахост ба ту ба нуқра бидиҳад, тасарруф намо, зеро ки ӯ зинда нест, балки мурдааст».

16. Ва чун Аҳъоб шунид, ки Нобӯт мурдааст, Аҳъоб бар-хост, то ки назди тоқзори Нобӯти изреъилӣ фурӯд омада, онро тасарруф намояд.

Ильёс ҳалокати Аҳъобро пешгӯӣ мекунад.

17. Ва каломи Худованд бар Ильёси тишбӣ нозил шуда, гуфт:

18. «Бархез ва ба истиқболи Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ки дар Сомария аст, фурӯд ой; инак, ӯ дар тоқзори Нобӯт мебошад, ки ба он ҷо фурӯд омадааст, то ки онро тасарруф намояд;

19. Ва ба ӯ сухан ронда, бигӯй: "Худованд чунин мегӯяд: ҳам куштӣ ва ҳам тасарруф мекунӣ?" Ва боз ба ӯ сухан ронда, бигӯй: "Худованд чунин мегӯяд: дар ҳамон ҷое ки сагон хуни Нобӯтро лесиданд, сагон хуни туро низ хоҳанд лесид"».

20. Ва Аҳъоб ба Ильёс гуфт: «Оё маро ёфтӣ, эй душма-ни ман?» Ва ӯ гуфт: «Орё, ёфтам, чунки ту худро фурӯх-тай, то он чиро, ки дар назари Худованд бад аст, ба амал оварӣ.

21. Инак, Ман бар ту фалокате оварда, туро тамоман бар-ҳам хоҳам дод, ва аз Аҳъоб ҳар наринаро, хоҳ бандӣ ва хоҳ озод дар Исроил бошад, маҳв хоҳам кард.

22. Ва хонадони туро мисли хонадони Ёробъом ибни Набот ва мисли хонадони Баъшо ибни Аҳиё хоҳам кард, барои

он ки ту Маро ба ғазаб овардаї ва Исроилро гирифтори гу-ноҳ гардонидаї.

23. Ва дар бораи Изобал низ Худованд сухан ронда, гуфт: "Сагон Изобалро назди ҳисори Изреїл хоҳанд хӯрд".

24. Ҳар киро, ки аз Аҳъоб дар шаҳр бимирад, сагон хо-ҳанд хӯрд, ва ҳар киро, ки дар саҳро бимирад, мурғони ҳа-во хоҳанд хӯрд».

25. Ҳанӯз касе мисли Аҳъоб набуд, ки ӯ худро фурӯхт, то он чиро, ки дар назари Худованд бад аст, ба амал ова-рад, ки ба ин амал ӯро занаш Изобал барангехт.

26. Ва ӯ рафтори бағоят зиште карда, бутҳоро пайравї намуд, ончунон ки амӯриён амал мекарданд, ки онҳоро Худо-ванд аз пеши банї-Исроил бадар ронда буд.

Худованд ба Аҳъоб тараҳҳум менамояд.

27. Ва ҳангоме ки Аҳъоб ин суханонро шунид, либос-хояшро дарронид, ва палосе дар бар кард, ва рӯза дошт, ва дар палос меҳобид, ва ғамгинона роҳ мерафт.

28. Ва каломи Худованд бар Ильёси тишбї нозил шуда, гуфт:

29. «Оё Аҳъобро мебинї, чї гуна ба ҳузури Ман гардан фурувардааст? Азбаски ӯ ба ҳузури Ман гардан фурувардааст, он фалокатро дар айёми ӯ нахоҳам овард, балки дар айёми писараш он фалокатро бар хонадони ӯ хоҳам овард».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Сулҳи сесола дар миёни Арам ва Исроил. Аҳъоб бо Еҳӯшофот ба муқобили Ромӯт меҷангад.

1. ВА се сол умр ба сар бурданд, бе он ки дар миёни Арам ва Исроил ҷанг бошад.

2. Ва дар соли сеюм чунин воқеъ шуд, ки Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, назди подшоҳи Исроил фурӯд омад.

3. Ва подшоҳи Исроил ба навкарони худ гуфт: «Оё ме-донед, ки Ромӯт-Цильод аз они мост? Ва мо аз гирифтани он аз дасти подшоҳи Арам худдорӣ намуда, хомӯш мондаем».

4. Ва ӯ ба Ехӯшофот гуфт: «Оё бо ман ба ҷанги зидди Ромӯт-Цильод меравӣ?» Ва Ехӯшофот ба подшоҳи Исроил гуфт: «Ман мисли ту ҳастам, қавми ман мисли қавми ту, аспони ман мисли аспони ту».

5. Ва Ехӯшофот ба подшоҳи Исроил гуфт: «Лутфан, ту имрӯз каломи Худовандро бипурс».

Анбиёи козиб ба ҳузури Аҳъоб.

6. Ва подшоҳи Исроил анбиёро, ки тақрибан чорсад нафар буданд, ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Оё ба ҷанги зидди Ромӯт-Цильод биравам, ё ки худро боздорам?» Ва онҳо гуфтанд: «Бирав, ва Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

7. Ва Ехӯшофот гуфт: «Оё дар ин ҷо боз набии Худованд нест, то ки аз вай бипурсем?»

8. Ва подшоҳи Исроил ба Ехӯшофот гуфт: «Боз як мард ҳаст, ки ба воситаи вай аз Худованд пурсидан мумкин аст, вале ман аз вай нафрат дорам, зеро ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки ба бадӣ; вай Микойҳу ибни Йимла аст». Ва Ехӯшофот гуфт: «Подшоҳ чунин нагӯяд».

9. Ва подшоҳи Исроил як хочасарои худро хонда, гуфт: «Микойҳу ибни Йимларо ба зудӣ биёр».

10. Ва подшоҳи Исроил ва Ехӯшофот, подшоҳи Яхудо, ҳар яке либосҳои худро пӯшида, бар тахти худ дар майдони даҳани дарвозаи Сомария нишаста буданд, ва тамоми анбиё ба ҳузури онҳо нубувват мекарданд.

11. Ва Сидқиё ибни Канъона шохҳои оҳанин барои худ сохта, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Арамиёнро бо инҳо шох хоҳӣ зад, то ки тамоман маҳв шаванд"».

12. Ва тамоми анбиё ҳамин тавр нубувват карда, мегуфт-танд: «Ба Ромӯт-Цильод бирав, ва комъёб шав, чунки Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

Нубуввати Микойху.

13. Ва қосиде ки барои хондани Микойху рафта буд, ба вай сухан ронда, гуфт: «Инак, анбиё бо як овоз суханони хуб дар ҳаққи подшоҳ мегӯянд; бигзор сухани ту низ мисли сухани яке аз онҳо бошад, яъне ту ҳам сухани хуб бигӯй».

14. Ва Микойху гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки он чи Худованд ба ман бигӯяд, ҳамонро хоҳам гуфт».

15. Ва ӯ назди подшоҳ омад, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Эй Микойху, оё ба ҷанги зидди Ромӯт-Цильод биравем, ё ки худро боздорем?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Ба Ромӯт-Цильод бирав ва комъёб шав, чунки Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

16. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чанд маротиба ман туро қасам бидихам, ки ба исми Худованд, ғайр аз он чи рост аст, ба ман нагӯй?»

17. Ва ӯ гуфт: «Тамоми Исроилро мисли рамае ки ҷӯпон надорад, бар кӯҳҳо пароканда дидам. Ва Худованд гуфт: "Инҳо соҳиб надоранд, пас бигзор ҳар яке ба хонаи худ ба саломатӣ баргарданд"».

18. Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Оё ба ту нагуфтам, ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки ба бадӣ?»

19. Ва ӯ гуфт: «Пас каломи Худовандро бишнавар: ман Худовандро бар тахти Худ нишаста дидам, ва тамоми лашкари осмон назди ӯ аз тарафи рост ва аз тарафи чап истода буданд.

20. Ва Худованд гуфт: "Кист, ки Аҳъобро розӣ кунад, то ки вай ба Ромӯт-Цильод рафта фурӯ ғалтад?" Ва яке ин тавр гуфт, ва дигаре он тавр гуфт.

21. Ва рӯхе берун омада, ба ҳузури Худованд истод ва гуфт: "Ман ўро розӣ мекунам". Ва Худованд ба вай гуфт: "Чӣ гуна?"
22. Вай гуфт: "Ман берун омада, рӯҳи козибе дар даҳони тамоми анбиёи ӯ мегардам". Ва Ӯ гуфт: "Ту розӣ хоҳӣ кард ва низ муваффақият хоҳӣ ёфт; пас берун омада, чунин амал намо"
23. Ва инак, алҳол Худованд рӯҳи козибе дар даҳони тамоми ин анбиёи ту гузоштааст; вале Худованд дар ҳаққи ту сухани бад гуфтааст».
24. Ва Сидқиё ибни Канъона наздик омада, Микойхуро торсақӣ зад ва гуфт: «Бо кадом роҳ Рӯҳи Худованд аз ман убур кардааст, то ки бо ту сухан гӯяд?»
25. Ва Микойху гуфт: «Инак, дар он рӯзе ки ту ба хучраи дохилӣ даромада пинҳон шавӣ, инро хоҳӣ дид».
26. Ва подшоҳи Исроил гуфт: «Микойхуро бигир, ва ўро назди Амӯн, ҳокими шаҳр, ва Йӯош, писари подшоҳ, баргардон
27. Ва бигӯй: "Подшоҳ чунин мегӯяд: инро дар зиндон биандозед, ва нони кам ва оби кам варо бихӯронед, то даме ки ман ба саломатӣ баргардам"».
28. Ва Микойху гуфт: «Агар ту ба саломатӣ баргардӣ, Худованд ба воситаи ман сухан нагуфта бошад». Ва гуфт: «Бишнавед, ҳамаи қавмҳо!»

Аҳъоб дар ҳарбу зарби назди Ромӯт-Цилъод ба ҳалокат мерасад.

29. Ва подшоҳи Исроил ва Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба Ромӯт-Цилъод рафтанд.
30. Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Ман либоси дигар пӯшида, ба чанг медароям, валекин ту либоси худро бипӯш». Ва подшоҳи Исроил либоси дигар пӯшида, ба чанг даромад.

31. Ва подшоҳи Арам ба сардорони аробаҳояш, ки сию ду нафар буданд, амр фармуда, гуфт: «На бо хурде ва на бо калоне, балки танҳо бо подшоҳи Исроил ҷанг кунед».

32. Ва ҳангоме ки сардорони аробаҳо Ехӯшофотро диданд, гуфтанд: «Яқинан, подшоҳи Исроил ҳамин аст». Ва давиданд, то ки бо ӯ ҷанг кунанд. Ва Ехӯшофот фаръёд зад.

33. Ва чун сардорони аробаҳо диданд, ки ӯ подшоҳи Исроил нест, аз ӯ дур шуданд.

34. Ва касе зеҳи камонашро тасодуфан кашида, подшоҳи Исроилро аз миёни кӯкҳои ҷавшанаш зад; ва ӯ ба ароба-каши худ гуфт: «"Ҷилавро гардонида, маро аз майдони ҷанг берун барор, зеро ки захмӣ шудаам».

35. Ва дар он рӯз ҷанг авҷ гирифт, ва подшоҳро дар аро-бааш дар рӯ ба рӯи арамиён ба по хезонида нигоҳ медош-танд; ва бегохирӯзӣ ӯ мурд, ва хуни ҷароҳаташ ба даруни ароба рехт.

36. Ва дар вақти ғуруби офтоб дар лашкароҳ бонг зада, гуфтанд: «Ҳар кас ба шаҳри худ ва ҳар кас ба сарзамини худ биравад!»

37. Ва подшоҳ мурд, ва ӯро ба Сомария оварданд; ва подшоҳро дар Сомария дафн карданд.

38. Ва аробаро дар ҳавзи Сомария, дар ҷое ки фоҳи-шагон ғусл мекарданд, шустанд, ва сагон хунашро леси-данд, бар тибқи каломе ки Худованд гуфта буд.

39. Ва бақияи аъмоли Аҳъоб, ва ҳар чи ӯ кард, ва хонаи оче ки ӯ бино намуд, ва ҳамаи шаҳрҳое ки ӯ бино намуд, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шу-дааст.

Подшоҳ шудани Аҳазъё бар Исроил ва Ехӯшофот бар Яҳудо.

40. Ва Аҳъоб бо падарони худ хобид, ва писараш Аҳазъё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

41. Ва Ехӯшофот ибни Осо дар соли чоруми Аҳъоб, подшоҳи Исроил, бар Яҳудо подшоҳ шуд.

42. Ехӯшофот дар вақти подшоҳ шуданаш сию панҷсо-ла буд, ва бисту панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Азубо бинти Шилҳӣ буд.

43. Ва ӯ аз ҳар чиҳат бо роҳи падараш Осо рафтор мена-муд, аз он дур нашуда, он чиро, ки дар назари Худованд рост аст, ба амал меовард. Аммо баландиҳо барҳам дода на-шуд: қавм ханӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месӯзониданд.

44. Ва Еҳӯшофот бо подшоҳи Исроил сулҳ баст.

45. Ва бақияи аъмоли Еҳӯшофот, ва корнамоие ки ӯ кард, ва ҷангҳое ки ӯ бурд, дар китоби вақоеъномаи подшо-ҳони Яҳудо навишта шудааст.

46. Ва бақияи ливотагаронро, ки дар айёми падараш Осо боқӣ монда буданд, аз рӯи замин маҳв кард.

47. Ва дар Адӯм подшоҳе набуд, балки волие аз ҷониби подшоҳ буд.

48. Еҳӯшофот киштиҳои таршишӣ сохт, то ки барои овардани тилло ба Ҷфир биравад, вале нарафт, зеро ки киш-тиҳо дар Эсйӯн-Цобар шикаст.

49. Он гоҳ Аҳазъё ибни Аҳъоб ба Еҳӯшофот гуфт: «Бигзор навкарони ман бо навкарони ту дар киштиҳо бираванд». Вале Еҳӯшофот розӣ нашуд.

Фавти Еҳӯшофот; подшоҳ шудани Еҳӯром.

50. Ва Еҳӯшофот бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд. Ва писараш Еҳӯром ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

51. Аҳазъё ибни Аҳъоб дар соли ҳабдахуми Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва ду сол бар Исроил подшоҳӣ кард.

52. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал меовард; ва бо роҳи падараш ва модараш ва бо роҳи Ёробъом ибни Набот, кӣ Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид ба буд, рафтор менамуд,

53. Ва Баалро ибодат карда, ба вай сачда мебурд; ва бо ҳар коре ки падараш карда буд, Худованд Худои Исроилро ба ғазаб овард.